

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Haziran 2019 Sayı: 78

Fiyatı: 3 TL

Yine bir seçimin öngünündeyiz. AKP döneminde “demokrasi” ve “halkın iradesi” ne kadar çok katledildiye, o kadar sık sandık kuruldu ve bu kavramlar o kadar değersizleştirildi.

Neredeyse her yıl yapılan seçimler, AKP’yi aklamayı, kurmaya çalıştığı rejimi meşrulaştırmanın aracı haline getirildi. Öyle ki halk, AKP kazanana kadar seçime gitmeye mahkum edildi.

Bunun son örneğini 31 Mart seçimlerinde yaşadık. Büyükşehirler başta olmak üzere birçok önemli belediyeyi kaybeden AKP, özellikle İstanbul’da kaybetmeyi hazmedemedi. İler-tutar yanı olmayan itirazlardan sonuç alamayınca, bir kez daha “seçim tekrarı” yoluna başvurdu.

Muhalefet partileri ise, “anayasa-ya aykırı” dedikleri her kararda olduğu gibi, AKP’nin bu keyfi tutumuna da ortak oldular. Seçimleri kazandıkları halde, bir dayatmaya daha boyun eğdiler.

Diğer yandan AKP’nin hile ve satın alma yoluyla bir seçimi daha kazanması işten değildir. Böyle bir durumda CHP, “halkın iradesi böyle tecelli etti” diyerek bir hileli seçime daha boyun eğecek mi? Ya da İmamoğlu’nun yeniden kazandığı durumda bile, itirazların sürmesi karşısında 31 Mart’taki gibi her şeyi kabullenenecek mi?

Dahası, Kürt illerinde yapılan “kayyum” darbesi veya seçim tuzağı gibi hamlelere karşı herhangi bir hazırlığı var mı? Bunlara izin vermeyecek ve asla kabul etmeyecek bir duruş içine girecek mi?

Bu ve benzeri bir dolu soru ortadayken ve bunlara doyurucu tek bir yanıt dahi verilmezken, kitleler eskisinden daha fazla katılımı sandığa çağırılıyor.

Her şey seçim için! Her şey AKP’nin meşruluğu için! Her şey bu düzenin böyle sürmesi için!

Sayfa 2’de sürüyor

Zalimlerin, sömürücülerin , kanemicilerin üzerine YÜRÜYELİM!

Bırakalım devrimci, demokrat olmayı, kendisine saygısı olan kimse, bu oyunun bir parçası olmamalı! Sürekli yalan söylenen, kandırılan, aldatılan olmayı artık kabul etmemeli! Sadece AKP'ye değil, kendisini sürü gören muhalefet partilerine de bir ders vermeli!

Vermeli ki bu kısır döngü artık son bulsun!

Yalanda, riyada sınır yok! AKP'nin "joker"i Binali Yıldırım, "oylar çalındı" dedikten sonra, "böyle demek zorundaydım" diyecek kadar rahat... Gittiği her yerde "oralı" olduğunu söyleyecek kadar riyakar... İmamoğlu ile bir televizyon kanalında karşı karşıya gelmeyi bile "buna ben karar veremem" diyecek kadar da silik ve emirkulu...

AKP dönemi her alanda geriye gidiş, düş-künleşme, çap kaybı dönemi oldu. Ama en çok da burjuva politikacıları yönüyle bu durumu yaşıyoruz. Erdoğan başta olmak üzere Binali Yıldırım'dan Süleyman Soylu'ya, damat Berat Albayrak'a kadar, dönemin üst düzey politikacıları, en pervasız sözleri söyleyebiliyor, tehditler savurabiliyor, yalan-yanlış konuşabiliyor...

Kriz her geçen gün daha fazla insanın canını yaktığı halde, "en kötüsü geride kaldı" diyor mesela damat. Daha önce "Nisan Mart'tan, Mayıs Nisan'dan daha iyi olacak" demişti, her ay bir öncekinden daha kötü oldu. Konuştukça dövizi zıplattığı, hiç bir inandırıcılığı kalmadığı, hatta mizah konusu olduğu halde benzer açıklamalarını sürdürüyor.

Ayakları havada bu tür konuşmalar yaparken, Kevser Abdülkadiroğlu adlı yeni mezun bir genç öğretmen, "atanamayan öğretmenler" kervanına katılınca kendini asarak yaşamına son verdi. Tam da bayram arifesinde... Bayram da olsa ölüm, acı, gözyaşı düştü payımıza yine... İntihar eden gençleriyle, fabrikada yanan işçileriyle, bitmeyen trafik facialarıyla geçirdik bayramı...

Türkiye tarihinde görülmemiş bir oranda işsizlik yükselmiş durumda. Resmi rakamlarda bile 5 milyon civarında işsiz var. Bunların arasında gençlerin oranı daha fazla. Ve bu durum gençliği umutsuzluğa, bunalıma sürüklüyor.

Geçen ay Eyüp Dal adındaki bir genç, Antep-Şahinbey Belediyesi önünde kendini yakarak can verdi. Ve AKP'li belediye başkanı, bu gencin evinin mülk olduğunu söyleyerek aslında bir işe ihtiyacı olmadığını ima etti. Sanki bir ev sahibi olmak büyük bir zenginlik ve çalışmama gerekçesi olabilirmiş gibi...

Sonradan anlaşıldı ki, sözkonusu ev babasına aitmiş ve üniversite mezunu bu genç, abisinden para alarak Belediye'nin önüne gelmiş...

Benzer bir durumu, bir genç kadının "iş istiyorum, ama bulamıyorum" sözüne Erdoğan'ın verdiği karşılıkta gördük. Yani kocan çalışıyorsa ya da babanın evinde kalabiliyorsan, iş istemeye hakkın yok!

En temel hak olan çalışma istemine karşı hayırhah tutumu, kadına ve emekçiye bakışı, onların acılarıyla dalga geçişi görüyoruz her bir örnekte...

Bundan yaklaşık 200 yıl önce Fransa'nın Lyon şehrinde işçiler "ya çalışarak yaşamak, ya savaşarak ölmek" şiarıyla ayaklandı. Belediye binalarını ele geçirdiler, yeni bir hükümet kurmaya bile kalktılar. Ama öncüsüz ve örgütsüzdüler, sonunda yenilmeye mahkum oldular.

Bu duruma isyan eden bir Lyon işçisi; "Ne zaman işçilerin de bir öğretmeni olacak ve onlara nasıl savaşmaları gerektiğini öğretecek, kazandıkları durumlarda bile niye hala birer zavallı köle olarak yaşamak zorunda kaldıklarını anlatacak?" diye soruyordu büyük bir çaresizlik içinde...

Ve ancak on yıllar sonra böyle bir eğretilere, örgütlülüğe ve önderliğe kavuştuklarında, yeni bir devrimler çağını da başlattılar.

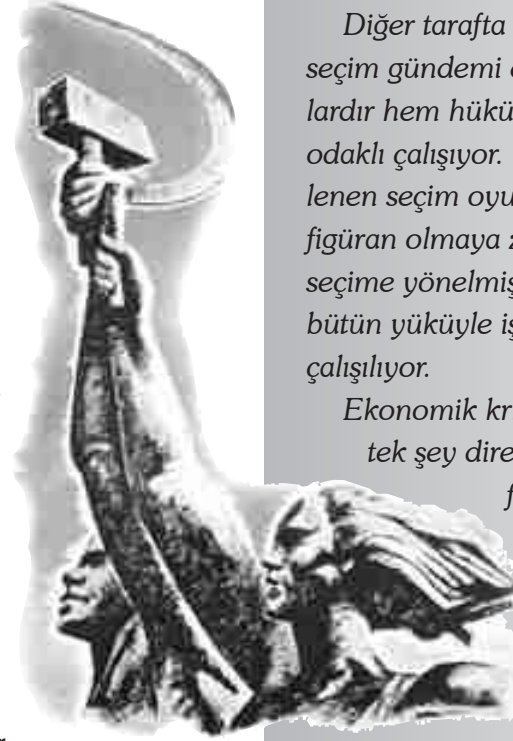
Bugün 21. yüzyılın başlarında, 200 yıl öncesini yaşıyor gibiyiz. Elde edilen kazanımların korunamadığı koşullarda, bu tür geriye gidişler kaçınılmaz. Ne var ki, tarihin ileriye akışı da durdurulamaz!

Lyon'da yenilen işçinin Paris'te ilk işçi devleti Komün'ü kurmak için "Yürüyelim" diye haykırdığı gibi, zalimlerin, sömürücülerin, kanemicilerin üzerine "yürümek"ten başka bir kurtuluş yok!

Gezi Direnişi'nin 6. yılındayız. Gezi, baskı ve zorbalık karşısında halkın itirazı ve isyanıydı. Zalimin zulmüne karşı bir yürüyüştü...

Yeniden Gezi ruhunu kuşanarak ayağa kalkma, sokağa çıkma zamanıdır.

YÜRÜYELİM!...

Okurlara...

Merhaba,

Ekonomik kriz artık yaşamın her alanını kuşatmış durumda. Son bir yılda, yaklaşık 2 milyon kişi daha işsizler ordusuna katıldı. İşsiz kaldığı için, ya da geçinemediği için intihar edenlerin sayısı inanılmaz rakamlara ulaştı. Açlık ve yoksullaşma, bir tsunami etkisiyle yayılıyor.

Diğer tarafta ise bitmek-tükenmek bilmez bir seçim gündemi ekonomik krizi bastırıyor. Aylardır hem hükümet, hem de muhalefet seçime odaklı çalışıyor. Tam bir hukuksuzlukla sahnelenen seçim oyununda, kitleler bir kere daha figüran olmaya zorlanıyor. Bu arada, dikkatler seçime yönelmişken, ekonomik krizin faturası bütün yüküyle işçilerin omzuna bindirilmeye çalışılıyor.

Ekonomik krizin şiddetli karşısında yapılacak tek şey direnmektir. "Krizi biz çıkarmadık, faturasını da ödemeyeceğiz"

diyerek direnmek... 15-16

Haziranlarda işçi sınıfının militanlığıyla, Gezi Ayaklanmasının kiteselliğiyle, '84 Ölüm Orucu'nda Fatih yoldaşın "Biz Kazanacağız" sözlerinin

kararlılığıyla direnmek...

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları, dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

78. Sayıda

3	YSK darbesiyle bir seçim tekrarı daha
4	PDD çalışanlarına ceza yağdı
5	Kazanmak için kaç kere seçime girmek gerekir
6	Öcalan'la görüşme AKP'yi kurtaracak mı
7	ODTÜ'de boykot
8	İşkencede son nokta: Halfeti
9	12 Eylül'ü akladılar
10	Metal işkolunda sendikaların işbirliği üzerine
11	Tüpraş'ta hak gaspına izin yok
12	Karanlıklar gider Gezi kalır
14	Siz kimi affediyorsunuz
16	Doğu Akdeniz'de enerji savaşları
17	Paris sokaklarını fethetmek
19	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
20	Ekonomi yokuş aşağı

Yayın Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Çağdaş Büyükbaş

Adres: Mecidiyeköy mah. Dereboyu cad. No: 19/A, Erok Ap. Şişli/ İst. Tel: 0538 777 99 01, devrimcidurus@gmail.com, www.proleterdevrimcidurus2.org

Baskı: Berdan Matbaacılık, Davutpaşa cad. Güven San. Sit. C Blok No: 215-216 Topkapı/İst. Tel: (0212) 613 1211, ISSN: 2147-4028

YEDİVEREN YAYINLARI Yerel Süreli Yayın Sayı: 78 Haziran 2019, 3 TL(KDV %0)

İstanbul'da YSK aracılığıyla yapılan bir seçim darbesi ile karşı karşıyayız. Bu durum yeni de değil! 7 Haziran 2015 seçimlerinden sonra da AKP tek başına hükümet kuramayınca, önce "istikşafi görüşmeler"le oyalamış, ardından 5 ay sonra 1 Kasım'da seçim yaptırmıştı. Bu süre içinde başta Kürt illeri olmak üzere tüm ülkeyi teröre boğmuş, seçim hilelerine yenileri eklemiş ve bir kez daha sandıktan çıkmayı başarmıştı!

Yani AKP kazanamadığı seçimleri tekrarlatmayı alışkanlık haline getirdi. İstanbul'daki seçimlerin iptalinin ardından, yabancı basında bile "Erdoğan kazanana kadar Türkiye oy kullanmaya devam edecek" başlıklı yazılar çıktı.

yenilgisini kabul etmeyeceğini belli etmişti. **Yandaş basın, seçimlerin ertesi günü "sandık darbesi" başlıkları atmış ve daha ilk günden "seçimlerin yenilenmesi"ni gündeme taşımıştı.** Sonraki günlerde AKP-MHP blokunun YSK'ya yaptığı itirazların ardı arkası kesilmedi. Muhalefetin neredeyse tüm itirazları reddedilirken, AKP-MHP blokunun en abuk-sabuk itirazları kabul gördü.

Muhalefet partileri ise, "bunlar hukuka aykırı" demekle yetindi, YSK'nın aldığı her karara boyun eğdi. İstanbul'daki seçimleri Ekrem İmamoğlu'nun kazandığı resmi olarak da ifade edilmişken, 17 gün mazbatasını veremediği halde eyleme geçmediler. "Geçersiz oylar"la başlayan yeniden sayımlarda

resmiyete dökülmesine kalmıştı. Ertesi gün başta CHP olmak üzere tüm muhalefet partileri seçimlere katılacaklarını açıkladılar.

Böylece AKP-MHP blokunun "hukuksuz", "keyfi", "anayasaya aykırı" dedikleri bir kararına daha ortak oldular. Sanki 7 Haziran-1 Kasım pratiği hiç yaşanmamış gibi, "bu kez daha farklı kazanacağız" diyerek, kitlelere yeniden sandığı gösterdiler. "Her şey çok güzel olacak" sloganı ile de umudu ve beklentiye canlı tutmaya çalıştılar.

Bütün bunlar, seçimlerdeki "dejavu" etkisini kırmaya yetecek mi? Yani AKP, 1 Kasım'daki gibi yine her tür yolu kullanarak seçimlerden başarıyla çıkacak mı? Ya da yenildiği durumda sonuçları kabul edecek mi?

Kesin olan; yıllardır bir seçim oyununun oynandığı ve bu oyunun da her oyun gibi tek başına değil, rakiple birlikte oynandığıdır. **AKP ve Erdoğan'ın meşruiyetini sağlayan unsur sandık değil, düzen muhalefetidir.** "Düzenin bekası" her şeyin üzerindedir ve bunu sağlamak için birlikte hareket etmektedirler.

Bu oyunu bozacak tek güç olan işçi-emekçi cephesi, kendi çıkarları için harekete geçmediği müddetçe; burjuva klikler arası "kayıkçı dövüşü" sürmeye, düzen partileri birbirine benzemeye, seçimler de anlamsız olmaya mahkumdur. Bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da ileriye doğru adım atılması, ancak halk hareketinin ve devrimin yükselişyle olacaktır.

Demokrasilerin

Frankeştaynlaşması

Bu durum sadece ülkemizde yaşanmıyor. Dünya ölçeğinde "burjuva demokrasisi" çöküş içinde. Demokrasi şampiyonluğu yapan ABD başta olmak üzere birçok emperyalist ülkede, demokratik kurumlar ve işleyişler adım adım tasfiye olurken, faşist ve gerici uygulamalar artıyor.

Bunların başında da seçimler geliyor. **Demokrasinin "olmazsa olmazı" seçimler, bugün pek çok yerde şaibeli hale geldi.** Seçim öncesi yapılan onca demagojiye, yalana, hileye, anti-demokratik uygulamalara rağmen, atılan oylarla sayılan oylar birbirini tutmuyor.

Stalin'in, "seçimde kimin oy attığı değil, kimin saydığı önemlidir" sözünün doğruluğu, hiç bu kadar net ve açık görülmemişti. İstanbul'daki "seçimlerin yenilenme" kararının ardından Binali Yıldırım da

YSK darbesiyle BİR SEÇİM TEKRARI DAHA...

Kesin olan; yıllardır bir seçim oyununun oynandığı ve bu oyunun da her oyun gibi tek başına değil, rakiple birlikte oynandığıdır. AKP ve Erdoğan'ın meşruiyetini sağlayan unsur sandık değil, düzen muhalefetidir. "Düzenin bekası"nı sağlamak için birlikte hareket etmektedirler. Bu oyunu bozacak tek güç olan işçi-emekçi cephesi, kendi çıkarları için harekete geçmediği müddetçe; düzen partileri birbirine benzemeye, seçimler de anlamsız olmaya mahkumdur.

Halk seçim yorgunu! Her yıl sandık kuruluyor! **Erdoğan meşruiyetini, terörle-hileyle elde ettiği seçim başırasıyla sağlıyor.** Muhalefet de buna çanak tutuyor! İktidarı-muhalefetiyle yıllardır bu oyunu tekrarlıyorlar. Halk da "salhaneye gururla giren koyunlar" misali, her defasında daha yüksek katılımı sandığa gidiyor! Bu oyunun bir figüranı olduğunu farketmeden...

23 Haziran'da bir kez daha bu oyun sahnelenecek...

Birlikte kotarıyorlar

Elbette AKP'nin bu rahatlığı, hatıta pervasızlığı, muhalefetin silikliğinden, sinmişliğinden geliyor. Öncekiler bir yana, 31 Mart seçimlerinde İstanbul'u kazandıkları halde, oyların tekrar tekrar sayılmasına göz yumdular. Bunu da matah bir şeymiş, kendilerine güvenin bir göstergesiymiş gibi sundular. "Aşağıdan sayıyorlar İmamoğlu çıkıyor, yukarıdan sayıyorlar İmamoğlu çıkıyor" diyerek, hem kitleyi yatıştırdılar; hem de bu geri tutumlarını, "demokrasiye bağlılık" şeklinde lanse ettiler.

Oysa AKP-MHP bloku, seçim

İstanbul'un neredeyse tüm oylarının defalarca sayılmasına ses çıkarmadılar.

Bir ayı aşkın süren bu gelişmeler karşısında hiçbir karşı-hamle, ya da engelleme girişimi olmadı. Bu fütursuz gidişe bir yerde takoz koyma, tıkama çabasına girilmedi. HDP'nin seçimleri kazandığı 6 yerde, adayların KHK'lı olması gerekçe gösterilerek gaspedilmesi ve AKP'ye hediye edilmesi karşısında bile, ciddi bir tavır gösterilmedi.

Kısacası "seçimlerin yenilenmesi"ne adım adım, aynı zamanda göz göre göre gelindi... Her zaman olduğu gibi yoklaya yoklaya ilerlediler ve her aşamada dozajı yükselttiler.

Bu kararı YSK'ya aldırıldıklarında, muhalefetin buna da boyun eğeceğini biliyorlardı. Her ne kadar alt perdeden "boykot" tehdidi yapılmışsa da geri adım atacaklarından emindiler. Aksi halde böyle bir riski göze alamazlardı.

Nitekim "seçimleri yenileme" kararının alındığı akşam, İmamoğlu kitleye yaptığı konuşmayla seçime katılacaklarının sinyali verdi. Gerisi partilerin göstermelik organ toplantılarına ve işin

"seçim sandığa atılan oylarla değil, sandıkta yapılan sayımla kazanılır" diyerek, bu gerçeği itiraf etti.

Türkiye gibi emperyalizme bağımlı ülkelerde genel olarak demokrasi, özelde seçimler zaten hep sorunlu olmuştur. Fakat günümüzde emperyalist-kapitalist ülkelerde de seçimler daha fazla sorgulanır oldu. Seçim kampanyalarının "danışman şirketler" tarafından yürütülmesinden, seçim sonuçlarını belirleyen bilgisayar sistemlerine kadar her şey, seçimlerle ilgili soru işaretlerini artırıyor.

Örneğin açılımı "bilgisayar destekli seçmen kütüğü sistemi" olan SEÇSİS, pek çok ülkede hileli seçimlerin kaynağı oldu. 2000 yılında ABD'de Bush'un hileyle kazandığı seçimler bunlardan biridir. Her tür yazılım hilesine açık olan bu sistem, 2004 yılından itibaren Türkiye'de kullanılmaya başlandı. AKP'nin yıllardır her seçimde birinci çıkmasında bu sistemin önemli bir rolü var. Çünkü sistem, Adalet Bakanlığı kontrolündeki Ulusal Yargı Ağı UYAP'ın bir parçası. Birçok ülkede artan tepkiler üzerine kaldırıldı. Türkiye'de ise Bilgisayar Mühendisleri Odası'nın bu konudaki uyarılarına rağmen halen devam ediyor.

Bir diğeri, yine uluslararası niteliğe sahip "danışman şirketler"le seçim kampanyalarının yürütülmesi. ABD'de Trump'ı, İngiltere'de Brexit'i kotaran "danışman şirketler"den CA'nın (Cambridge Analytica) geçen yıl Türkiye'de bir partiye hizmet verdiği ortaya çıkmıştı. Bu şirketin bir yöneticisi, yabancı bir televizyon kanalında şunları söylüyor: "Seçim kampanyalarını biz artık gerçekler üzerine değil, duygular üzerine inşa ediyoruz. İnsanları harekete geçiren iki baş anahtar vardır: Korku ve umut. Korku ve kaygıya ne kadar hitap ederseniz, o kadar kazanırsınız!" (aktaran N. Cerrahoğlu, 25 Mart 2018 - Cumhuriyet)

Nitekim ABD ve İngiltere'de seçimleri, "korku ve kaygı" unsurlarını öne çıkararak kazandılar. Ülkemizde ise, AKP ile korkuyu, CHP ile umudu yadıklarının görüyoruz.

Seçimlerin bu hale gelmesi, burjuva teorisyenler tarafından bile "demokrasilerin Frankeşteynleşmesi" olarak niteleniyor. "İçleri boşalan, ideolojik referanslarını ve temsili niteliklerini yitiren" seçimler ve bunun sonucu yönetime gelen hükümetlerle, "burjuva demokrasisi"nin bu en önemli kurumu da çöküyor.

Sonuçta emperyalist-kapitalist sistemde seçimler tam bir tiyatro oyununa dönüşmüş durumda. Bunun "sosyalizmin çöküşü"nü ilan edildiği '90'lı yıllardan itibaren gelişmiş olması, hiç tesadüf değil. Sosyalizmin yenildiği, kitlelerin örgütsüz olduğu koşullarda, burjuvazinin gerici yüzü daha fazla ortaya çıkıyor ve demokrasi makyajı tel dökülüyor.

Sonuç yerine

Tüm dünyada seçimler böylesine ayağa düşmüş, ülkemizde ise, özellikle AKP'li yıllarda hileli-silahlı seçimler ayyuka çıkmış iken; seçimlere bu kadar önem atfedilmesi ve katılımın sürekli yükselmesi, bir trajedi olarak yaşanmaya devam ediyor.

Elbette bu durum, devrimci hareketin gerilemesi, kitlelerin düzen-içi çözümler dışında bir alternatif görememesiyle ilgilidir. Sosyalizmin ve devrimin gerilemesiyle burjuvazi gerçek yüzünü ortaya sererken, en büyük desteği reformizmden aldı. 2000'li yıllardan itibaren parlamentarizme kayan reformist hareketler, bu

gün CHP'nin adayını destekleyecek noktaya kadar gerilemiş durumdadır.

HDP'nin Ankara'da MHP kökenli Mansur Yavaş'ı, İstanbul'da dincilikte Erdoğan ile yarışan İmamoğlu'nu desteklemesi, onun kuyruğuna takılanları, bu kerteğe düşürdü. Faşist ve gerici adayları destekleyerek, "faşizmi geriletmek" mümkünmüş gibi davranarak, kendilerini ve kitleleri kandırmayı sürdürüyorlar. AKP'nin oyunlarına CHP ne kadar ortaksa; bugün CHP adayını destekleyenler de AKP-MHP blokunun seçim yenileme keyfiğine o kadar ortaktır.

Doğru olan; böyle bir seçime katılmayı reddetmek, faşist-gerici bloku tek başına

bırakmaktır. Seçimlerin hiçbir meşruyetinin kalmadığını göstermenin yegane yolu budur.

Durum bu kadar açıkken, bugün hala YSK'nın "gerekçeli kararı" üzerine tartışılıyor, gerekçelerinin geçersizliği ispatlanmaya çalışılıyor!

YSK'nın kararına uyduktan sonra, bunları konuşmanın ne kadar anlamsız hale geldiği düşünülüyor bile...

Ya da Binali Yıldırım'ın "çaldılar" sözünden çark etmesi, AKP'nin argümanlarının boşa düşmesi, büyük bir sevinç kaynağı olabiliyor. İmamoğlu'nun seçimleri kazanacağına kesin gözüyle bakılabiliyor.

AKP'nin seçim oyununa katılarak, ona nasıl bir güç verdiklerinin farkında bile değiller. Öyle ki, AKP "sıra Ankara'ya da gelecek" diyecek kadar tehditkar... İstanbul'da bu yolu açanlar, sıranın her yere geleceğini bilmelidirler.

"İstanbul'u kaybeden Türkiye'yi kaybeder" sözü boş yere söylenmiyor. Kazandığı bir seçimin iptal edilmesine göz yuman ve yeniden seçimi kabul edenler, bunu çeşitli sözlerle süsleseler de gerçekte yenilmişlerdir... Yani mağluptur bu yolda galip... Çünkü seçme-seçilme ve genel oy gibi en temel hakların gaspına gözyumulmuş, bu hukuksuzluğa ortak olunmuştur.

PDD çalışanlarına ceza yağdı BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!

Proleter Devrimci Duruş çalışanları hakkında açılan davada sona gelindi. 2014 yılı Aralık ayında yapılan dergi ve ev baskınlarının ardından, 2016 yılında açılan ve yaklaşık 3 yıldır süren davada 16 Mayıs 2019 tarihinde karar açıklandı.

Proleter Devrimci Duruş çalışanları Zeynel Sarar ve Gülümser Seyitcemaloğlu ile derginin yazı işleri müdürü Çağdaş Büyükbaş hakkında dava açılmasının nedeni; PDD dergisinin flama ve pankartını taşımak, önlüğünü giymek, 1 Mayıs'a katılmak, Gezi Ayaklanması'nda yer almak, Gazi anmasına, 8 Mart'a, şehit cenazelerine katılmak gibi son derece meşru eylemlerin içinde yer almaktır.

Seyitcemaloğlu, Sarar ve Büyükbaş, haklarında açılan davada "terör örgütü propagandası yapmak" maddesinden beraat ettiler.

Diğer taraftan "toplantı ve yürüyüşlere silah ve benzeri aletler taşıyarak veya kendilerini tanınmayacak hale getirerek katılma" ve "kanuna aykırı toplantı ve gösteri yürüyüşünde ihtar ve zor kullanıma rağmen dağılmayarak direnme" maddelerinden; Zeynel Sarar'a toplam 25 ay, Çağdaş Büyükbaş'a toplam 25 ay, Gülümser Seyitcemaloğlu'na toplam 10 ay hapis cezaları verildi. Karar temyize gönderildi.

Kazanmak için kaç kere seçime girmek gerekiyor?

31 Mart seçimlerini CHP'nin adayı Ekrem İmamoğlu kazandı. Belli ki bu defa AKP'nin hileleri yeterli olmamıştı. Seçim öncesi hileler yetmeyince, seçim sonrası hileler devreye girdi. Önce 17 gün boyunca çeşitli bahanelerle mazbata verilmedi, İmamoğlu göreve başlayamadı. Ve seçimlerin üzerinden 37 gün geçtikten sonra da seçim iptal edildi. Hem de kimseyi inandırmayacak, son derece saçma sebeplerle...

CHP alttan aldıkça kaybediyor

Bu seçimlerin iptal edileceği belliydi aslında. CHP'nin ilk günden itibaren tutumu, bu sonucu adım adım hazırladı.

AKP için İstanbul vazgeçilmez önemde, bu biliniyor. Çünkü İstanbul'u kaybetmek, "iktidarı kaybetmek" anlamına gelecek. Bu hem maddi kaynakların kesilmesi yönüyle böyle, hem de İstanbul'u yönetmenin siyasal anlam ve önemi yönüyle.

Ancak **CHP ilk günden itibaren bu gerçeğe denk bir duruş içinde olmadı. Alttan alan, barışçıl mesajlar veren bir çizgi izledi.** "Sevimli" ve "sıcak" bir görünüm, esprili bir söylem, yumuşak bir duruş sergiledi. Örtük biçimde, "suçlarınızı çok da fazla ortaya dökmeyeceğiz, suçlarınız için sizi yargılamayacağız" mesajı sürekli biçimde verildi.

Mesela Kılıçdaroğlu konuşmasında açık biçimde geçmişle kavga etmeyeceklerini söyledi.

İmamoğlu konuşmaları sırasında kitlenin AKP'yi yuhlamasına izin vermedi, tersine "yuhlamak yerine kahkaha atacağız" dedi.

17 gün boyunca, AKP'nin ya da MHP'nin "şu oylar da sayılsın, bu oylar da sayılsın" biçiminde, bitmek tükenmek bilmez taleplerinin hepsine, "tamam onu da sayalım, sonuç değişmeyecek", "tamam öbürünü de sayalım sonuç değişmeyecek" cevabını verdi ve gerçekten de talep edilen bütün torbalar yeniden sayıldı.

Belediyede çalışmadan ücret alan "bankamatik işçileri"ne "kendiniz istifa edin, gidin" dendi. Bolu'da itfaiye eri olarak işe başlayan ve hızla 6 ayrı bölümün yöneticiliğine yükseltip, 6 ayrı ücret alan bir kişi, yeniden itfaiye eri kadrosuna indirildi. Oysa, "bankamatik çalışanlar"ın tümü soruşturulmalı, bugüne kadar aldıkları ücretler geri istenmeli, hatta haklarında dava açılmalıydı.

Hepsinden önemlisi, Kılıçdaroğlu'na linç girişiminde bulunulması karşısında bile yeterince güçlü ve sonuç alıcı biçimde tepki göstermediler.

Mel Gibson'un oynadığı Cesur Yürek (Braveheart) filminde şöyle bir sahne vardı. İngiliz kralı, William Wallace önderliğinde ayaklanan İskoçlar la pazarlık görüşmelerini

başlatmaya karar verir. Ancak görüşmeye kimin gideceği önemli bir sorundur. Kendi kendine söylenir: "Ben gidersem beni öldürürler, (silik ve beceriksiz oğluna bakar), oğlumu göndersem bütün İngiltere'yi fethetme isteği duyarlar."

CHP'nin tutumu da buna benzemektedir. **Seçimlerden buyana izlediği tutum, AKP'yi, seçimleri iptal etme konusunda cesaretlendirmiştir.**

"Her şey çok zor olacak"

Bu sözler, CHP'nin reklam kampanyasını yürüten kişiye aittir. CHP'nin 31 Mart gününden beri değişmeyen hafifseme tutumu, onun bile tepkisini çekmiştir.

AKP döneminde yaşadığımız bütün seçimler şu gerçeği ortaya koydu. Erdoğan kazanamayacağı seçime girmiyor! Her seferinde başka bir hile yapıyor, başka bir sandık yolsuzluğu gerçekleştiriyor, başka bir yöntem buluyor; ve seçimi kazanıyor.

Şimdi de aynı planı yapmaktadır Erdoğan.

İstanbul'u kaybetmeyi reddetmektedir ve geri almak için harekete geçmiştir. Ve kazanmak için her türlü planı, hazırlığı yapmaktadır.

Seçimlerin iptal edilmesinden hemen önce Öcalan'ın mektubunun devreye sokulması bunun göstergesidir. Kürt halkının oylarını alabilmek için manevra yapmaktadır. Elbette 2015 yılından bu yana Kürt kentlerinde yaşanan kıyımlar-katliamlardan, kayyum atamalardan mazbata iptaline, cezaevleri önlerinde analara saldırılara kadar

yaşanan pek çok gelişme, Kürt halkının AKP karşısındaki tutumunu belirlemektedir.

Ancak bu mektup meselesi, Erdoğan'ın her şeyi denemeye hazır olduğunu göstermektedir. Ve CHP, işin ciddiyetinin farkında değilmiş gibi davranmaktadır. **Fazla bayram havası estirilmekte, "moralimiz yüksek" mesajı abartılmaktadır. Adeta seçim yenileneceği için**

"sevinmiş" görünmektedir.

Oysa AKP kıran kırana bir savaşa hazırlanmaktadır. Yeni seçimler, bu savaş psikolojisi içinde geçecektir. Seçimi kazanmak isteyen AKP, her yöntemi kullanacaktır. Geçen 37 günlük süre içinde, bunun planı-hazırlıkları yapılmıştır.

Bu süreç, esprili twitlerle, mutlu tablolarla, "hayat bayram olsa" kıvamında geçmeyecektir. Çok zorlu, çok sancılı, şiddetin dozunun arttığı, doların yükseldiği, ekonomik krizin derinleştiği, belki Suriye topraklarında yeni bir savaş ortamının yaratıldığı; sonuç olarak kitlelerin kan ağladığı bir süreç olacaktır.

Bu bir sandık darbesidir

CHP ise "eğlencenin dozunu kaçırmış" durumdadır. CHP bir yana, seçmene-kitlelere büyük bir "haksızlık" sözkonusudur burada. Elbette AKP'den önce de bu ülkede faşizm vardı, katliamlar vardı, seçim hileleri vardı. Ancak AKP dönemi bunların ayyuka çıktığı bir dönemdir. Kitlelerin gözünün içine baka baka yapılan hileler, son derece açık yolsuzluklar sözkonusudur. Düzenin kendi yasaları bile pervasızca ihlal edilmektedir. AKP'nin meşruiyetini inşa ettiği seçim sandığı bile, bu durumdan nasibini almıştır.

Buna karşı **yapılması gereken, "espri yapmak" değil, işin ciddiyetine denk bir mücadele örgütlemektir.**

"Bu defa yüzde 60-70 oy alarak kazanacağız" diyen CHP'ye ve CHP'nin kuyruğuna takılarak kitleleri sandığa çağıran tüm siyasi kurumlara sorulacak soru şudur:

CHP 23 Haziran seçimini de kazandıktan sonra seçim iptal edilir ve yenilenme kararı alınırsa ne yapacaklar?

İstanbul'da seçim iptal kararına tepki gösterilmemesinden cesaret alan AKP'nin mesela hemen ardından Ankara seçimini de iptal etmesi durumunda ne yapacaklar?

AKP mesela Antalya'ya ya da Adana'ya kayyum atamaya kalkarsa ne yapacaklar?

CHP ve kuyruğundakiler, geri adım atmayı nerede durduracaklar? Bu saçmalığa daha ne kadar ortak olacaklar?

Bu süreçteki tek olumluluk, YSK'nın seçim iptal kararının verildiği gün, akşam sokaklara çıkan kitlelerin ruh halidir. Beşiktaş, Kadıköy, Şişli gibi CHP'nin güçlü olduğu yerlerde, Gazi, Nuretepe gibi emekçi semtlerde aynı akşam kitleler sokaklara döküldüler ve saatler boyunca sloganlar atarak yürüyüşler yaptılar. Adeta Gezi Ayaklanması günleri hafızalarda canlandı. **Ve polis, saatler süren bu gösterileri seyretmekle yetindi; daha doğrusu, bu eylemlere saldırmaya korktu. Çok daha bünyemesinden, bu defa Gezi'yi de aşan bir niteliğe bürünmesinden korktu.** Kitleler, CHP'nin bugüne kadar ki tüm yatıştırma çabalarına rağmen, YSK'nın kararı karşısında bir öfke ve kararlılık patlaması ile sokaklara döküldü.

23 Haziran seçimleri, tam da kitlelerin bu ruh hali ile kazanılacaktır; sandığa atılacak oylar, kopyası alınacak tutanaklar, oy torbaları başında

beklenecek nöbetlerle değil. **AKP, kitlenin öfkesi, direnci, kararlılığı karşısında kaybedecektir; bütün kuralları AKP tarafından konulmuş “yeniden seçim” saçmalığı ile değil.**

Faşizme karşı dişediş mücadelesine

Dergimizin son sayısı, YSK'nın seçimleri iptal kararından önce çıkmıştı. Buna rağmen, yaşanacaklar öngörülmüş ve bu duruma ilişkin değerlendirmeler yapılmıştı.

“Bu kan denizinin ufkundan KIZIL BİR GÜNEŞ DOĞACAK!” başlıklı başyazının sonunda şunlar söyleniyor:

“İşçi ve emekçiler krizin yükü altında ezilirken, AKP-MHP bloku kaybettiği seçimleri iptal ettirme derdinde... 31 Mart seçimlerinde aldıkları yenilgiyi hala hazmedemediler. Seçimlerin üzerinden bir ay aşkın süre geçtiği halde, itirazları, oyunları bitmiyor. İleri sürdükleri bütün kozlar işe yaramayınca, açıktan YSK'yı tehdit etmeye başladılar. Sandık kurulları hakkında davalar açıp FETÖ'cülükle suçlamaları, aynı zamanda YSK üyelerine de bir gözdağı anlamını taşıyor.

YSK'nın bugüne dek neler yaptığını biliyoruz. Mühürsüz oylardan ölü seçmenlere kadar her tür hileye göz yumdu; bizzat uygulayıcısı oldu. Onun için onlardan yasalara uygun davranmalarını beklemek, bu yönde çağrılar yapmak boşunadır. YSK'nın bir kez daha AKP-MHP'nin isteklerini yerine getirmemesinin tek koşulu, muhalefetin buna izin vermeme kararlılığı olacaktır.

Bu noktada başta CHP olmak üzere muhalefet partilerinin tutumu önem kazanıyor. Seçimin yenilenmesi gibi keyfi bir tutumu tanımayıp seçimleri boykot edeceklerini duyurmaz iseler, zaten kaybetmişler demektir. Esasında bu kararı çok önceden alıp net bir duruş ortaya koysalardı, bu noktaya kadar gelinmezdi. Her zamanki uzlaşmacı tutumları ve kitleleri sokağa dökme yönündeki ürkeklikleri, sürecin uzamasındaki asıl faktördür.

Yaşanan onca deneyimin ardından, hala “yeni bir seçimde yüzde 60 oy alırız” diyerek, bu seçimlere katılmayı savunanlar, AKP-MHP blokunun gizli destekçileridir. Bu rezaletin bir parçası olmak, faşist-gerici blok karşısında diz çökmek, dahası ona hizmet etmek demektir.

AKP-MHP bloku, 31 Mart seçimlerinde düşüşlerini gördü. Asıl kıyameti İstanbul üzerinden koparmaları, İstanbul'un nüfus yoğunluğu ve psikolojik etkisi kadar, ekonomik olarak elinde tuttuğu güçtür.

İstanbul Belediyesi'nin bütçesi, birçok bakanlığın bütçesinden fazladır. Milli gelirin yüzde 31'i İstanbul'da üretilmektedir. Nemalandıkları muslukların önemli bir kısmının kapanması halinde, etraflarındaki tarikatları, çeteleri doyuramayacakları ve altlarındaki halının çekileceğini bildiklerinden, tüm güçleriyle yükleniyorlar.

Yaşadıkları korku ve tedirginlikle pervasızca kararlar alıyor, saldırıya geçiyorlar. Kılıçdaroğlu'na linç girişimi, ayakta kalabilmek için her şeyi yapacaklarını gösteriyor. Böylesi bir gözü dönmüşlük karşısında, uzlaşmacı esnek tutumların kazanma şansı yoktur.

“Faşizm aç kurt gibidir, onu tavizlerle doyuramazsınız” diyen Komünist Enternasyonal, Hitler-Mussolini faşizmini yaşayarak bu tespiti yaptı.

Faşizmin panzehiri sınıf mücadelesidir. Faşizme karşı dişediş bir mücadeleyi göze almadan, bırakalım yıkmayı, geriletmek bile mümkün olmaz.”

9 Mayıs 2019 tarihinde internet sitemizde yayınlanmıştır.

Öcalan'la görüşme AKP'yi kurtaracak mı?

Öcalan, 8 yıl aradan sonra avukatlarıyla görüşürdü. Hem de Mayıs ayı içinde iki kez...

İlk görüşmenin tam da İstanbul seçimlerini yenileme kararının alındığı güne denk getirilmesi, ilk anda AKP'nin seçim atraksiyonu olarak değerlendirildi. 31 Mart seçimlerinde CHP'nin adayı İmamoğlu'nu destekleyen HDP'yi, 23 Haziran'da yenilenecek olan seçimlerde AKP'nin yanına çekme hamlesi olarak... Daha ileri gidip AKP'nin yeni bir “çözüm süreci” başlatacağını, bunun ilk adımının atıldığını söyleyenler de oldu.

Buna karşın Adalet Bakanı, Öcalan'ın avukatlarıyla görüşmesinin, İstanbul seçimleri ve çözüm süreci ile ilgisi bulunmadığını, hukuki bir durum olduğunu, yasak kararının kaldırıldığını belirtti. Oysa **böyle bir yasağın hukuki bir temeli yoktu. AKP'nin keyfi biçimde koyduğu bu yasak, yine ihtiyaçları doğrultusunda kaldırılıyordu.** Kaldı ki, bu 8 yıllık sürede avukatlarıyla görüşülmedi fakat ailesi ve “çözüm süreci” kapsamında HDP milletvekilleri ile görüşmeler yapıldı. Ne var ki, “çözüm süreci”nin bitirildiği dönemden bu yana (tam tarih olarak 5 Nisan 2015'ten sonra) neredeyse tüm görüşmeleri kesilmiş ve Öcalan üzerindeki tecrit daha da ağırlaşmıştı.

HDP milletvekili Leyla Güven'in başlattığı ve giderek kitlesel bir hal alan açlık grevleri, bu ağırlaştırılmış tecridi kırmak içindi. Avukatlarla görüşme yasağının kaldırılması, bu yönde atılmış bir adım olarak görülebilir. (Ocak ayı içinde Öcalan'ın kardeşi de bir görüşme yapmıştı.) Öcalan'ın avukatlarıyla gönderdiği mektupta, açlık grevlerinin sonlandırılması da var. Dolayısıyla **AKP, tecride karşı süren açlık grevlerini bitirmek için Öcalan'la avukatlarının görüşmesine olanak tanıdı.** Çünkü 6 aydır süren ve son ayda ölüm orucuna dönüşen açlık grevleri, tam da seçimin öngününde AKP'yi zorlayacaktı. Fakat bu mektubun ve avukat yasağının kaldırılmasının tek nedeni açlık grevlerini bitirmek ya da İstanbul seçimlerini kazanmak değil. Birden fazla nedeni ve olası sonuçları

olacağını söylemek mümkün.

Bunları anlayabilmek için önce mektupla yazılanlara (basında yer aldığı kadarıyla) ve içerde-dışarıda yaşanan gelişmelere bakmak gerekiyor. Tabi ki, bundan sonra hükümetin ve Kürt hareketinin atacağı adımlar, Öcalan'la görüşme izninin nedenlerini daha net biçimde ortaya koyacaktır.

İlk hedef, açlık grevlerini bitirmek

Öcalan'ın avukatlarıyla görüşmesi 2 Mayıs'ta gerçekleşiyor. Ancak bu konuda ki açıklama, 6 Mayıs'ta, -YSK'nın İstanbul seçimlerini yenilenme kararını aldığı gün- yapıldı. Ayrıca görüşme başvurusunda bulunan dört avukattan sadece ikisinin kabul edildiği, **Öcalan'ın görüşmeye elinde bir metinle geldiği, ancak sözkonusu mektubun 4 gün sonra verildiği, avukatları tarafından açıklandı.**

Mektubun altında Öcalan'ın dışında İmralı'ya sonradan götürülen üç tutsağın adının da yer alması, çeşitli yorumlara yol açtı. AKP'nin Öcalan'ı doğrudan muhatap almıyor-muş gibi bir izlenim yaratmak istemesi, bunlardan biri. “Kürt seçmeni kazanayım” derken, şoven-milliyetçi oyları kaybetme riskine karşı bir önlem olabilir. Bir diğeri ise, -daha çok Kürt basını tarafından ileri sürülen- Öcalan'ın bundan sonraki gelişmeleri tek başına üstlenmek istememesi. Ya da mektuptaki mesajların Öcalan tarafından verildiğinin tanıklarının olması...

Bu yorumların ne kadar isabetli olduğu tartışmalıdır elbette. Esasında mektupta Öcalan'ın imzası olduktan sonra, bu tür yöntemlerin pek bir faydası olmaz. AKP'nin şoven-milliyetçi kesimleri yatıştırma girişimi yönünden baktığımızda; BBP'den gelen cılız bir itirazı saymazsak, başta MHP olmak üzere ciddi bir karşı çıkış da gelmedi. Ki AKP'yi asıl MHP'nin tutumu ilgilendiriyor. CHP'nin şovenlerini ise, HDP'nin 23 Haziran seçimlerinde de

İmamoğlu'nu destekleyeceklerini açıklaması büyük oranda yatıştırdı.

Sonuçta Öcalan'la görüşme, düzen partileri tarafından kabullenilmiş görünüyor. Fakat Öcalan'ın avukatları, bu görüşmenin arkasının gelip gelmeyeceği konusunda endişelerini ifade ettiler. Elbette **görüşmelerin AKP'nin keyfiyetinden çıkarılıp yasal bir statüye kavuşturulması gerekiyor**. Avukatların ve açlık grevindeki tutsakların talebi de bu. Onun içindir ki, Öcalan'ın avukatlarıyla görüştürülmesi sonrasında açlık grevini bitirmediler. Zaten mektupta, -2012 yılındaki açlık grevleri dönemindekinin aksine- "bitirin" sözü bulunmuyor. "Ölümle sonuçlanacak noktaya taşınmaması" uyarısıyla yetinilmiş.

İnsan Hakları Derneği, Nisan ayında 92 cezaevinde 3 bini aşkın tutsağın açlık grevinde olduğunu açıklamıştı. **30 Nisan'dan itibaren 15 tutsak, açlık grevini ölüm orucuna çevirdiklerini duyurdu**. Böylece her an arka arkaya ölümlerin yaşanacağı bir döneme girilmiş oldu. Ayrıca **Mart ayı içinde 7 kişi kendini yaktı**. Bu kişilerin naaşlarının gece saatlerinde götürüldüğü ve defin işlemlerine sadece en yakın aile bireylerinin katılmasına izin verildiği, avukatları tarafından belirtildi.

Bütün bunlar, AKP'nin sıkıştığını, yeni ölümleri durdurmak için Öcalan'la görüşmenin önünü açtığını gösteriyor. İlk görüşme sonrasında bu gerçekleşmedi, fakat önümüzdeki günlerde daha net mesajlarla direnişi bitirmeye çalışacakları açıktır.

Asıl sorun Suriye

Öcalan'la görüşmenin önünün açılmasındaki asıl hedefin Suriye olduğu, mektupta yazılanlardan da anlaşılıyor. Ayrıca uzunca bir süredir ABD ve Rusya arasında gelip giden AKP için, bu manevraların sonuna gelindiğini gösteren ciddi gelişmeler var. **AKP'nin alanı daralınca, Kürt hareketiyle bir biçimde ilişkiye geçmeden Suriye'de yol alamayacağı gerçeğinden hareketle, bir kez daha Öcalan'a başvurduğu görülüyor**.

Önce mektupta Suriye konusunda yazılanlara bakalım:

"Türkiye'nin ve hatta bölgenin sorunlarını, başta savaş olmak üzere, fiziki şiddet araçlarıyla değil, yumuşak güçle, yani akıl, politik ve kültürel güçle çözebiliriz. İnaniyoruz ki Suriye Demokratik Güçleri (SDG) kapsamında, Suriye'deki sorunların çatışma kültüründen uzak durularak; içinde bulundukları konumun, durumun Suriye'nin bütünlüğü çerçevesinde Anayasal güvenceye kavuşturulmuş yerel demokrasi perspektifinde çözüme ulaştırılması amaçlanmalıdır. Bu bağlamda Türkiye'nin hassasiyetlerine de duyarlı olunmalıdır."

Burada altı çizilmesi gereken ilk nokta; "Türkiye'nin hassasiyetlerine duyarlı olunmalı" cümlesidir. **Öcalan aracılığıyla PYD-YPG'ye söylenen; Türkiye'yi karşısına almadan "yerel demokrasi" çerçevesinde kazanımlarını yasal güvenceye kavuşturmasıdır**. Son dönemde Suriye'de YPG ile Türk askerleri arasında çatışmaların yaşanması, Türkiye sınırları içinde asker ölümlerinin artması, bu yönde uyarıları gerekli kılmış olmalı. Ayrıca önceden olduğu gibi "fiziki şiddet" yerine "yumuşak güç",

"çatışma kültüründen uzak durmak" gibi barışçıl-uzlaşmacı mesajlar tekrarlanıyor.

Bu mektubun yazılmasından gönderilmesine kadar her aşamada denetimden geçtiği ve onaylanmayan görüşleri içermeyeceği açıktır. Zaten **Mayıs ayında gerçekleşen "Suriyeli Aşiretler Çalıştayı"nda SDG komutanı Mazlum Kobani, Türkiye ile dolaylı görüşmelerin olduğunu açıklamıştı. MİT yetkililerin son aylarda hem Kobani ile, hem de Öcalan'la sıkça görüştüğü ve bunun ABD'nin arabuluculuğu ile gerçekleştiği ortaya çıktı**. ABD'nin Suriye temsilcisi Jim Jeffrey'in Türkiye ile SDG arasında mekik dokuduğu biliniyor. Jeffrey, Öcalan'ın avukatlarıyla görüştüğü 2 Mayıs günü de Türkiye'deydi.

Bütün bunlar, bu görüşmenin Suriye'deki gelişmeler üzerinden gerçekleştiğini ve arkasında ABD'nin bulunduğunu gösteriyor. Çünkü AKP, S-400 ve F-35 çıkmazı başta olmak üzere her cepheden sıkışmış durumda. Ağır ekonomik yaptırımlar tehdidi altında. **ABD, Suriye'deki çıkarları doğrultusunda Türkiye'yi Kürt hareketiyle görüşmeye zorluyor. Türkiye'nin kuracağı "tampon bölge" karşılığında Kuzey Suriye'deki Kürt yönetimini tanımasını istiyor**.

ABD bunları istiyor fakat Rusya da boş durmuyor. İdlib'i bombalamaya başlaması, Türkiye'ye verilen bir mesaj aynı zamanda. **Türkiye'nin İdlib konusunda verdiği taahhütleri yerine getirmemesi, üstelik Afrin'den başlayarak ele geçirdiği yerlerde duvar örmeye başlaması, yani Suriye topraklarını kendi sınırları içine almaya kalkması, başta Esad yönetimi olmak üzere ona destek veren İran ve Rusya'yı hareket geçirdi**. Rusya gerek S-400 gerekse Suriye konusunda ABD tarafından sıkıştırılan Türkiye'yi karşısına almamaya çalışarak yeni hamleler yapıyor.

Bir yol ayrımına gelip dayanan AKP, Öcalan üzerinden Kürt hareketini olabildiğince taviz vermeye zorluyor. Ancak **YPG buna ne kadar yanaşacak;**

dahası Rusya ve İran'ı karşısına alma pahasına ABD ile ilişkileri ne kadar ileri götürebilecek, hepsi soru işaretleri ve handikaplarla dolu bir süreç...

AKP, Öcalan'la görüşmelerin önünü tekrar açarak bu yönde bir adım attı. Fakat bu adımın arkasının ne kadar ve nasıl geleceği meçhul.

Sonuç olarak

Öcalan'la görüşmede AKP'nin amaçladığı hedefler olduğu, ama önünün de dümdüz olmadığı, aksine pek çok engel ve pürüz bulunduğu yeni bir dönemin içindeyiz.

AKP'nin bu hamlesiyle, İstanbul seçimlerinde Kürt seçmenlerin en azından bir kısmını çekebilmesi veya sandığa gitmemelerini sağlaması belki mümkün olabilir. Fakat HDP'yi İmamoğlu'nu desteklemekten vazgeçirmeyi başaramamıştır. Dolayısıyla Kürt halkının önemli bir kısmı yine AKP'nin karşısında oy kullanacaktır.

Açlık grevleri ise halen sürmektedir. Sadece tutsaklar değil, KCK de yaptığı açıklamada; tecridin kalkmadığını ve direnişçilerin taleplerinin karşılanmadığını belirterek, açlık grevlerinin sürmesinden yana tavır almıştır. KCK, bu görüşmenin "direnişinin yarattığı iç ve dış kamuoyunun baskısını kaldırmak ve direnişi zayıflatmak için" yapıldığını söyleyerek, direnişi daha da yükseltme çağrısı yapmıştır.

Görüşmenin asıl amacı olan Suriye'de ise, durum çok daha karışık ve zordur. Elbette **AKP, hedeflerine ulaşmak için Öcalan kozunu kullanacak ve önümüzdeki günlerde yeni hamlelerle sonuç almaya çalışacaktır. Ama "çözüm süreci"ne başladığı günden çok daha çetrefilli ve kan kaybı yaşamaya başladığı bir dönemde, işi hiç kolay olmayacaktır**. 31 Mart seçimleriyle iyice açığa çıkan gerileme sürecini, "Öcalan hamlesi"yle durdurabilmesi de mümkün değildir.

23 Mayıs 2019 tarihinde internet sitemizde yayınlanmıştır.

ODTÜ'de boykot

ODTÜ'lüler, 14 Mayıs günü "Baskı, şiddet, nefret varsa ders yok" sloganıyla boykot gerçekleştirdi. Öğrencilerin ODTÜ'lü akademisyenlerle birlikte gerçekleştirdiği boykot sırasında, okulda

artan baskılar ve polis saldırısı teşhir edildi, rektörün istifası istendi.

ODTÜ'de 10 Mayıs günü 9'uncusu düzenlenen Onur Yürüyüşü'ne polis saldırmış; plastik mermi-nin de kullanıldığı saldırıda 22 öğrenci ve 1 akademisyen gözaltına alınmıştı. Rektör-polis işbirliği ile gerçekleşen bu saldırı, öğrencilerin büyük tepkisini çekti. Saldırıyı protesto için hemen rektörlük önünde bir eylem düzenleyen öğrenciler, 14 Mayıs günü de boykota çıkmışlardır.

Son dönemde üniversitelerde devlet baskısı giderek artmakta, üniversite gençliği, okuldan-yurttan atma, burs kesme tehditleri ile kuşatılmaktadır. Buna karşın, üniversite gençliği güçlü bir karşı koyuş geliştirememektedir.

Köklü bir mücadele geleneğine sahip olan ODTÜ, polis saldırısına duyulan tepkiyi boykota dönüş-türmeyi başararak önemli bir adım atmıştır. Bu boykota Ankara ve Hacette Üniversitesi öğrencilerinin destek vermesi de, direnen kesimlerin yalnız kalmayacağını göstermektedir.

İşkencede son nokta: HALFETİ

Geçtiğimiz günlerde “yargıda reform” paketini açıklayan Erdoğan, bir kez daha “işkenceye sıfır tolerans” dediklerini hatırlatıp, işkenceye izin vermeyeceklerini söyledi.

Gerçekten de “işkenceye sıfır tolerans” diyerek işbaşına gelmişlerdi. Sadece işkence konusunda değil, her alanda iyileştirme sözü vermişler, demokrasi şampiyonu kesilmişlerdi.

Şimdi 17 yıl sonra aynı sözleri yinelemeleri, bu vaatlerin hiçbirini yerine getirmediğinin itirafıdır. Söylediklerinin aksine Türkiye AKP döneminde hemen her alanda çok daha geriye gitmiştir. Öyle ki, Erdoğan’ın bu sözleri söylediği günlerde, Urfa’nın Halfeti ilçesinde polis terörü estiriliyor, kitlesel işkenceler yapılıyordu.

AKP döneminde işkence artmakla kalmadı, emniyet binalarından sokaklara, meydanlara taşındı. Özellikle 15 Temmuz sonrası ilan edilen OHAL ile birlikte yasalar bile işkenceye uygun hale getirildi. Çıkarılan KHK’larla gözaltı süresi 30 gün oldu, tam 5 gün avukatlarla görüşme yasağı kondu, cezaevindeki tutukluların yeniden şubeye götürülmesi gibi 12 Eylül’ü aratmayacak yasalar çıkarıldı.

Sözde OHAL kalktı ama uygulamaları halen sürüyor. Ve doğallığında işkence vakaları arttıkça artıyor. Bunun son örneği Halfeti oldu.

Halfeti’de kitlesel vahşet

Urfa’nın Halfeti ilçesine bağlı Dergili Mahallesi’nde 18 Mayıs’ta polisler bir eve baskın düzenliyor. Burada çıkan çatışmada bir komiser yardımcısı ölüyor, iki polis de yaralanıyor. Çatışmada PKK’lı oldukları söylenen iki kişi de yaşamını yitiriyor.

Bu olay üzerine bölgede tam bir vahşet uygulanıyor. Halfeti ve Bozova ilçelerinde ev baskınları yaparak yüzlerce kişiyi gözaltına alıyorlar. Ve işkence daha ev baskınları sırasında başlıyor. Sonra götürüldükleri Jandarma Karakolu’nda devam ediyor. Onlarcasının kol ve bacaklarında, kafalarında kırıklar oluştuğu, buna rağmen hastaneye götürülmedikleri öğreniliyor.

Bu süre içerisinde avukatların görüşmelerine de izin vermiyorlar. Sonraki günlerde bazı avukatlar, ancak 5 dakika ve polis nezareti şartıyla görüşebiliyor. **Avukatlar görüşme sonrası, müvekkillerinin tanınmayacak durumda olduğunu, kimisinin kanlar içinde ve yürüyemez halde, kimisin ise dişinin, kafasının kırık olduğunu ifade ettiler.** Urfa Barosu, yapılan işkencelere ve avukatların müvekkilleriyle görüşmelerinin engellenmesine tepki göstererek, bunlara son verilmesini istedi.

Çatışmanın yaşandığı Dergili Mahallesi, günlerce askeri abluka altına alındı. Mahalleye giriş-çıkış yasağı kondu, ilçeye giriş çıkışlar kontrollü yapıldı. Bununla da yetinmediler, **çatışmanın yaşandığı ev askerler tarafından yakıldı, aile fertleri ağır işkencelerden geçirildi, akıbetleri hala belirsiz...**

Kısacası, tüm ilçeyi içine alan bir polis-asker terörü estirildi, estiriliyor. Çatışmada bir polisin ölmesinin hıncını tüm halktan çıkarmaya kalkıyorlar. **Çatışmanın yaşandığı mahalle ve ilçenin de ötesinde, Kürt halkına karşı yeni bir işkence furyası başlatmış durumdalar.**

Çatışmanın yaşandığı gece, polisler Suruç’ta sabahın erken saatlerinde çapa için tarlaya giden mevsimlik işçilerin üzerine ateş açıyorlar. Otobüsü durdurup rastgele kurşunluyorlar. Yaralanan işçilerin hastaneye götürülmesine de izin vermiyorlar. Diğer işçilere işkence yapıyor, küfürlerle saldırıyorlar.

Bütün bu olayların nedenini bir polis, çok doğal bir şeymiş gibi şöyle açıklıyor: *“Şehidimiz vardı, bu nedenle tüm polislerin psikolojisi bozuktur!”* Yani psikolojisi bozulan polis, istediği her şeyi yapar! Ve tabi bu polisler hakkında herhangi bir işlem, cezai uygulama söz konusu olmaz! Zaten onları böylesine pervasız kılan da bu cezasızlık hali değil mi?

İşkenceyi meşrulaştırma çabaları

AKP’nin son yıllarda arttırdığı işkence, 12 Eylül’e, ‘90’lara benzetiliyor. O dönemlerde de işkence hem yaygın hem de vahşi biçimlerde yapılmıştı. Fakat o dönemde işkence gizlenmeye çalışılır, işkence görenler iyileştirildikten sonra mahkemeye çıkarılırdı. Şimdi göstere göstere yapılıyor. İşkence fotoğrafları özellikle basına servis ediliyor.

15 Temmuz sonrası gözaltına alınanların işkence izleriyle boy boy çekilen fotoğrafları hatırlardadır. KHK’yla işten atılanların Ankara-Yüksel Caddesi’ndeki direnişleri kaç kez polis saldırısına uğradı ve yaşlı anaları bile yerlerde sürüklediler. Kimi devrimci kurumlara yapılan baskınlarda, ilk andan itibaren başlattıkları işkenceyi, polis arabasında da sürdürmüşler ve bunların görülmesini istemişlerdi. Keza cumartesi annelerine, ardından “beyaz tül bent”li Kürt analara onlarca basın mensubunun gözü önünde nasıl saldırdıklarını biliyoruz.

Aynı durum Halfeti’de de geçerli. Polis karakolunun bahçesinde, ters kelepçe takılıp yere yatırılmış ve işkence gördükleri her hallerinden belli insanların fotoğrafları internet sitelerinde yayınlandı.

Yani 12 Eylül ve ‘90’lı yıllardan farklı olarak, **işkenceyi hem sokağa taşıdılar, hem de görünmesini istediler. Bu şekilde halkı daha fazla korkutup sindireceklerini düşünüyorlar çünkü. O vahşeti göstererek kitlede dehşet duygusu yaratıyorlar.** Üstelik arkalarında devletin olduğunu ve her şeyi yapabileceklerini de göstermiş oluyorlar.

Bunun yolunu ABD açtı. Irak işgali sonrası işkence fotoğrafları çarşaf çarşaf yayınlandı. Ardından CIA’nın 11 Eylül sonrasında yaptıklarını içeren raporun önemli bir kısmı deşifre edildi. Ve dönemin CIA Başkanı, işkenceyi savunan bir açıklama yaptı: *“Geliştirilmiş Sorgulama Teknikleri* (işkencenin yeni adı oluyor-nba) *11 Eylül saldırılarının ardından* (bir dönemle sınırlıymış gibi-nba) *terör şüphelilerinden istihbarat toplamada büyük fayda sağladı*” diyebildi.

Ardından ABD Başkanları dahil üst düzey yöneticileri, işkenceyi ve işkencecileri aklayan sözler sarfettiler. Bush, *“bizim için CIA’de çalışan kadın ve erkekler bir şanstır, bunlar vatansever insanlardır*” sözleriyle işkencecilere sahip çıktı mesela. Yardımcısı Dick Cheney, *“yöntemler, tümüyle ve nihai olarak adildir”* diyerek işkencenin ve işkencecilerin arkasında durdu. “Demokrat” Obama bile *“bu konuda hiçbir ülke temiz değil”* diyerek, yaptıklarını normalleştirmeye çalıştı.

Bununla da yetinmediler, **Amerikan halkına “CIA’nın 11 Eylül sonrası şüpheli gördüğü insanlara işkence yapmasını destekliyor musunuz” şeklinde bir soruyla anket düzenlediklerini ve yüzde 47’sinin destek verdiğini açıkladılar. İşkence gibi bir “insanlık suçu”nu halka onaylatmaya yeltendiler.**

Özcesi, bu işin başını her zaman olduğu gibi CIA çekti. **CIA tarafından eğitilen Türkiye’deki işkenceciler de benzer yöntemleri devreye sokmakta gecikmedi.** İşkencenin herkesin gözü önünde sokakta,

meydanda yapılması ve medya üzerinden kitlelere sunulması, CIA’dan alınmış bir yöntemdir.

İnsanlık onuru işkenceyi yenecek

İnsanlığın yüzyıllardır verdiği mücadele ile geriletmeyi başardığı ve “insanlık suçu” ilan ettiği işkenceyi, yeniden kabul edilir hale getirme çabalarına izin vermemek gerekiyor. **Devrim ve sosyalizmin gerilemiş olmasından aldıkları cesaretle, Ortaçağ karanlığının bu en vahşi uygulamalarını hortlatıyorlar.** En uç halini İŞİD’le hayata geçirip, dalga dalga yaymaya ve kanıksatma çalışıyorlar.

15 Temmuz sonrası FETÖ’cü ilan ettikleri kişiler üzerinden yaparak, işkencenin kitleler tarafından kabul görmesini, en azından sessiz kalınmasını sağladılar. Giderek bunu yaygınlaştırıp normalleştirdiler. Kürt halkı ve devrimciler başta olmak üzere, gözaltına aldıkları hemen herkese işkence yapılmaya başlandı. Geçtiğimiz günlerde “ajan” iddiasıyla alınan iki Birleşik Arap Cumhuriyeti vatandaşı hücrelerinde ölüm buldu. 12 Eylül yıllarında olduğu gibi “intihar etti” yalanına başvurdular.

Oysa 12 Eylül sonrası işkenceye karşı verilen mücadele ile işkence bir hayli geriletilmişti. Görünürde “AB kriterlerine uyum yasaları” ile işkence kaldırıldı! Gerçekte ise **işkenceye karşı direnen komünist ve devrimciler hem bu silahı işlevsiz kıldılar, hem de kitlesel tepki oluşturarak yapamaz hale getirdiler.** 2000’lerin başında “işkenceye sıfır tolerans” sözü de, işkencenin teşhir olması üzerinden söylenebildi.

Fakat son yıllarda işkence yaygınlaştı, işkenceyle ölümler arttı. Halfeti’de ve Suruç’ta yapılanlar ise, artık gemi azıya aldıklarını gösteriyor. Olayla hiç ilgisi olmayan insanlar bile sırf intikam amaçlı kurşunlanıyor, işkence ediliyor, öldürülüyor... **İşkence, tek tek kişilere dönük bir sorgu yöntemi olmanın ötesinde, toplu cezalandırmaya dönüşüyor.**

Bu tablo, işkencede gelinek noktanın resmidir. Dolayısıyla **işkenceye karşı mücadele, günün acil görevi haline gelmiştir.** Devrimci tutsakların tüm kitleye mal ettiği “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek” sloganını yeniden her yerde haykırma zamanıdır.

Sömürü sistemi varolduğu sürece işkencenin tümünden kalkmayacağını biliyoruz. Ancak işlevsiz kılıp geriletmenin mümkün olduğunu bizzat kendi pratiğimizde gördük, yaşadık. Dün olduğu gibi bugün de bunu başarabiliriz...

Nerede ve kime yapılırsa yapılsın işkenceye karşı net ve kararlı bir tavır alınmalı ve birleşik bir duruş ortaya konmalıdır. Yeterli bir tepki ortaya konulmaz ise, her defasında işkencenin dozunun ve boyutunun artıracığını en son Halfeti ve Suruç’ta gördük. Buna artık dur diyelim!

Uzel, Vera Varlık'a satıldı

Uzel işçilerinin 11 yıldır tazminatları için yürüttükleri mücadeleye, hukuk darbesi indirildi. Fabrikanın Demirkapı'da bulunan binası ve arazisi, 15 Mayıs 2019'da yapılan ihaleyle Vera Varlık'a 223 milyon 700 bin TL'ye satıldı. İşçiler Vera Varlık'ın, Uzel ailesinin paravan şirketi olduğunu, işçilerin haklarını gaspetmek için böyle bir yola başvurdıklarını söylüyorlar.

Uzel direnişi; 11 yıl önce miras kavgasına tutuşan Uzel ailesinin, te-kellere borçlandıktan sonra binlerce işçiyi işten atması ve iflas göstererek fabrikayı kapatmasıyla başlamıştı. Tarihi bir direniş geçmişine sahip olan işçiler, bir yandan patronlara, diğer yandan da sendika ağalarına karşı mücadele yürüttü.

Tazminatlarını alamayan işçiler, uzun hukuk mücadelesinin ardından, 2019 yılı başından itibaren pazar günleri fabrikanın önünde eylem yapmaya başladılar.

Direniş sürecinde fabrikanın makineleri "çalındı" ve fabrikanın değerinin düşük gösterilmesi için uğraşıldı. Yapılan ihalede ödenen miktar, ilk yapılan ve iptal edilen ihale değerinden daha düşük.

Rami'de 93,5 dönümlük arazi üzerine kurulu olan Uzel Makina ve Traktör Fabrikası'nın değeri 455 milyon 757 bin 553 olarak belirlenmişti. İhale saatinde satış için kimse başvuru yapmadı. İhalenin bitimine dakikalar kala, Vera Varlık Yönetim AŞ, 223 milyon 700 bin TL ile ihaleye katıldı ve başka alıcı olmadığı için, bu fiyattan satış gerçekleşti.

Vera Varlık'ın iflas masasından yaklaşık 170 milyon TL alacağı bulunuyor. Uzel'in ihale tutarı ise 223 milyon. Vera Varlık'ın, aradaki fark olan 53 milyon TL'yi iflas masasına yatırmaması, fabrika binasının ve arazisinin tamamına sahip olması için yeterli olacak. Satışın ardından öncelikli olarak iflas masasının borcu tahsil edilecek. Daha sonra işçi alacakları ödenecek. İşçilerin iflas masasına kayıtlı alacakları 35 milyon TL. Üstelik bu sadece ana para. Hazine ve sigorta alacağı karşılandıktan ve tüm borçlar ödendikten sonra, yeterli meblağ kalırsa alacaklıların faizleri de ödenecek.

Bu hesaba göre işçiler, 11 yıl önce işten çıkartıldıkları sıradaki kayıtlı alacaklarını alabilirlerse ne ala. 11 yıllık faizi alamadıkları gibi, ana paranın tamamını da alamayabilirler. Ve fabrika satıldığı, hesap tamamlandığı için başka bir hak iddia etme şansları da olmayacak.

İşçiler fabrikanın yok pahasına satıldığını ve bu satışla haklarının gaspedildiğini söylediler. Bu ihaleye itiraz edeceklerini belirttiler.

Bugün Vera Varlık'ın, değerinin yarısı kadar paraya sahip olduğu Uzel Fabrikası, 1864'te Rusçuk'ta (bugün Bulgaristan sınırları içinde olan bir kent) kuruldu ve fayton üretimine başladı. 1937'de Bursa'ya göç ettikten sonra otobüs makası ve kamyon süspansiyonları yaptı. 1961'de ABD'li traktör şirketi Massey Ferguson'la anlaşarak traktör üretimine geçti. 2000'li yıllarda, günde 126 traktör üreterek, sektöründe dünyanın en büyük 10 şirketi arasına girdi. Türkiye sanayisinin en köklü ve etkili şirketlerinden birisi oldu.

Uzel'in yıkım hikayesi, Türkiye'de sanayi üretiminin yıkım sürecinden bağımsız değildir. Bugün yeni patronları, Rami'deki fabrikadan çok, şehrin merkezindeki bu değerli arazi ile ilgilenmektedir. İşçiler ise, mücadeleye devam etmeye kararlılar.

12 Eylül'ü akladılar!

AKP hükümetinin büyük tantanalarla açtığı "12 Eylül davası", yaklaşık 7 yıl süren oyalamaların ardından kapandı. Yıllarca o mahkemeden bu mahkemeye devredilen, sonrasında Yargıtay'a taşınan ve bozulup yeniden görülmeye başlayan dava; 12 Nisan 2019 tarihinde, Ankara 12. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından ortadan kaldırıldı. **Mahkeme ayrıca 12 Eylül darbesini yapan generallerin rütbelerinin sökülmesi ve mal varlıklarına el konulması taleplerini reddetti**, bunlara yer olmadığına karar verdi. Yani 12 Eylül'ü yargılamak şöyle dursun, onu akladı!

Hatırlanacaktır; bu dava AKP'nin "demokrasi" ve "darbe karşıtlığı" yaygarası altında 12 Eylül 2010'da gerçekleştirdiği anayasa referandumu sırasında gündeme gelmişti. Erdoğan, meclis kürsüsünden ağlayarak Erdal Eren'in 17 yaşında iken asıldığını söylemiş, mektubunu okuyarak 12 Eylül'ü yargılayacakları sözünü vermişti. Ve 4 Nisan 2012 tarihinde de 12 Eylül davası başlamıştı.

12 Eylül davası ne kadar tantanalı başladıysa, kapatılması da o kadar sessiz-sedasız oldu. Dava başladığında büyük bir heyecan ve umuda kapılanlar, 12 Eylül'ün gerçekten yargılanacağını zannedenler, dava kapatıldığında tek bir söz, tek bir açıklama yapmadılar. Onlar da bu durumu sessizce geçiştirmeyi yeğlediler.

Oysa **AKP'nin 12 Eylül anayasasını değiştirme yalanına ortak olmuş ve AKP'nin Gülen Cemaati ile birlikte yargıyı ele geçirme hareketine destek vermişlerdi**. "Yetmez ama evet" diyerek, birçok reformist parti ve kurum, bu anayasa değişikliğine "evet" oyu verdiler. Referandumdan hemen sonra da savcılıklarda kuyruklar oluşturup 12 Eylül hakkında suç duyurusunda bulundular. Fakat AKP'nin 12 Eylül'ü ve generallerini yargılama gibi bir düşüncesi olmadığı ortaya çıktı. Ta ki, yeni bir seçim dönemine kadar...

O zaman da savcılar, cunta şefi Evren'in hasta olduğu gerekçesiyle evinde ziyaret ederek çanak sorular sordu ve onun pervasız yanıtlarıyla 12 Eylül'ü aklama işine girişti. Dava başladığında "beşli çete"den ikisi sağdı (Kenan Evren ve Tahsin Şahinkaya) ve dava onların şahsında açıldı. Aradan geçen yıllarda bu kişiler de ölünce, yargılanacak kişi de kalmadı. Ama öldükten sonra bile bu kişilerin rütbelerine, mal varlıklarına dokunmayarak; hem onların, hem de 12 Eylül'ün devamlıları olduklarını bir kez daha gösterdiler.

Dava başladığı zaman AKP'nin 12 Eylül'ü yargılamak değil, aklamak amacını güttüğünü belirtmiş, "12 Eylül'ü Halk Yargılayacak" demiştik. Ancak **AKP'nin "demokrasi" getireceği yalanına inananlar, 12 Eylül'ü yargılayacağı demagojisine de inanıp, bu oyunun bir parçası oldular**. Şimdi ise, sessizliğe gömülerek birlikte bu dosyayı kapattılar.

Ama onların kapatmasıyla bu dava kapanmaz! Dava başlarken söylediklerimizi, bir kez daha yineliyoruz:

"AKP, 12 Eylül'ü yargılamak bir yana, onu aklama görevini üstlenmiştir. Ne AKP ne de diğer düzen partileri, 12 Eylül'ü ve onu yapanları yargılamak ister. Ancak yükselen bir halk hareketi böyle bir yargılamayı zorunlu hale getirebilir. Gerçek yargılama ise, halk mahkemelerinde olacaktır. Orada Evren ve tüm halk düşmanlarının dizlerinin bağı çözülecek ve tüm yaptıklarını itiraf edeceklerdir. Hem 12 Eylül'cülerden, hem de 12 Eylül'ü aklamaya çalışanlardan mutlaka hesap sorulacaktır." (PDD Temmuz-Ağustos 2011)

12 Eylül'ü, daha yaşandığı yıllarda, en vahşi saldırılar altında ona karşı direnenler yargılamıştı zaten. Hem de kendi inlerinde işkencede, zindanda, mahkemelerde... Gerçekte 12 Eylül halk nezdinde mahkum edilmiştir! 12 Eylül'ün devamlıları da tıpkı 12 Eylül cellatları gibi anılacak, halkın öfkesinden kurtulamayacaktır!

Metal işkolunda yaşanan SENDİKALARIN İŞBİRLİĞİ ÜZERİNE

Metal işkolunda iki büyük sendika arasında bir anlaşma yapıldı. **DİSK'e bağlı Birleşik Metal-iş sendikası ile Türk-iş'e bağlı Türk Metal-iş sendikası**, "Türkiye metal işkolunda faaliyet gösteren sendikalar arasında diyalog ve işbirliğine dair ortak anlaşma"yı imzadılar.

Anlaşma, IndustriALL Küresel (Küresel Sanayi İşçileri Sendikası) temsilcilerinin şahitliğinde yapıldı.

Avrupa sendikalarının temsilcileri de anlaşma-ya imza attılar.

Bu anlaşma ile, sendikal uyuşmazlıklar ve rekabete son verme, patron ve hükümet baskılarına karşı ortak hareket etme ve işçilerin sendikal tercihini özgür biçimde yapması hedefleniyor. Bir işyerinde her iki sendikanın örgütlülüğü varsa, referandum yapılması öneriliyor.

İlk bakışta böyle bir anlaşma sevindirici görünüyor. Ki, işçi sınıfıyla ilgili araştırmalar yapan bazı akademisyenler de "tarihi anlaşma" olarak nitelemişler. Özellikle referandum kısmına "tarihi" bir misyon biçmişler. Gerçekten de öyle mi?

Yazılanlarla yapılanlar arasındaki uçurum

Elbette sendikaların ortak mücadele kararı almaları, birleşik bir güç oluşturmaları olumlu bir gelişmedir. Fakat sözkonusu olan Türkiye sendikal hareketinin kökleşmiş, kastlaşmış yapısıdır. Bırakalım Hak-iş, Türk-iş gibi açık işbirlikçi konfederasyonları, DİSK bile tüzüğünde yazılanlara uygun bir pratik içinde değildir. Örneğin "seçimler şeffaf ve demokratik bir biçimde yapılır" dendiği halde, göstermelik birkaç yer dışında, atama söz konusudur. Yani yazılanlarla (ya da söylenenlerle) yapılanlar arasında devasa bir uçurum vardır. Hele ki, Türk Metal gibi, sendikadan çok bir mafya oluşumuna benzeyen yapıdan, yazılanlara uygun davranması beklenebilir mi?

Yapılan anlaşmanın "sendika içi demokrasi" bölümünde, "sendika yönetimlerinin atama yoluyla değil seçimle yapılması, seçimlerin demokratik, açık ve şeffaf yapılması konusunda taraflar anlaşmış" deniyor mesela. Oysa Türk Metal başta olmak üzere genel olarak sendikalar, bir şirket gibi çalışıyor. Üyelerini de müşteri gören bir anlayışa sahipler. Genel Merkez'den işyeri temsilciliğine kadar kendi adamlarının kazanacağı bir delege sistemi oluşturmuşlar. Bu kast yıkılmadıkça, "sendika içi demokrasi"den "demokratik seçimler"den bahsetmek abesle iştir. Bunun yıkılması da ancak tabanda örgütlenen işçilerin kendi öncülerini seçmeleri ve sendika yönetimlerine getirmesiyle mümkündür. Kağıt üzerine atılan imzalarla değil...

İmzaladığı konularda bir yaptırım ve denetim gücü olmayan bu anlaşma, asıl olarak Türk Metal'e ve onun arkasındaki AKP'ye yaramıştır. Türk Metal, uzun yıllardır kullanamadığı uluslararası bir olanağa kavuşmuş oldu. Metal işkolunda en fazla üyeye sahip olmanın avantajını, uluslararası temsiliyet düzeyinde de gösterecektir. AKP Hükümeti'nin İLO nezdindeki kötü sicilini düzeltmesi için bir zemin sunacaktır.

Yine anlaşmada, "hükümet ve patronlara karşı ortak mücadele" hükmü bulunuyor. Bu hüküm, DİSK'in tüzüğünde de ilke olarak benimsenmiş bir madde. Ama varolan sendikaların "hükümete ve patronlara karşı" mücadele ettiği söylenebilir mi? Türk Metal'in bağlı bulunduğu Türk-iş, zaten devlet tarafından kurulmuş bir sendikadır. Türk Metal'in tarihi ise, patronlarla-hükümetlerle kolkola olma tarihidir. Öyle ki, patronlar daha fazla kar sağlarsın diye işçilere eğitim verebilmiştir.

"Ortak mücadele" konusuna gelirse; önümüzde MESS grup TİS süreci var. Bakalım bu iki sendika ortak TİS hazırlayabilecek mi? Yoksa Türk Metal yine TİS'leri satacak, Birleşik Metal de "Türk Metal imzaladı yapacak bir şey yok" mu diyecek?

Bugüne kadar hep böyle davrandılar. **Bundan sonra en fazla satışta "ortak"laşabilirler. Biri-nin önden satıp, diğeri-nin arkasından gelmesi yerine, satışı birlikte gerçekleştirebilirler.** Elbette bu durum en fazla Türk Metal'e yarar!

Kısacası, anlaşmada ne yazılırsa yazılsın, önemli olan pratikte yaşanılındır. Bu sendikaların pratiği de ortadadır. Ve işçiler bunları çok iyi tanımaktadır.

Bir diğer aldatmaca: "Referandum"

Anlaşmanın en önemli maddelerinden biri de "referandum" konusudur. Zaten "tarihi anlaşma" diyenler, bunu öne çıkarıyorlar.

Anlaşma metninde deniyor ki; "işçilerin özgürce sendika seçme konusunda anlaşılan sendikalar, uyuşmazlıklarda referanduma baş vuracaklar. İki sendika, referandum sonuçlarına uyma ve yetki uyuşmazlıklarını referandumla giderme konusunda anlaşılar. Referanduma dönük itirazlarını IndustriALL'a taşıyacakları, IndustriALL'da çözmeye

çalışacaklarına dair beyanda bulundular."

Referandum, sendikal örgütlenmenin en ciddi sorunlarından biri. Aynı işkolunda iki sendikanın birbirlerine karşı açtıkları yetki davalarından dolayı yıllarca TİS imzalamayan ve mağdur olan işçiler var. Anlaşmanın altına imza atan Türk Metal'in bugün örgütlü olduğu işyerlerinin çoğu, eskiden DİSK'in elindeydi.

Türk Metal, bizzat patron-devlet aracılığıyla bu işyerlerine sokuldu. Son örneğini "metal fırtınası"ndan sonra yaşadık. Birleşik Metal, Renault Fabrikası'nda yetkiyi almışken, Türk Metal patron ve devletin yardımıyla yeniden yetkili sendika oldu.

Bu konuda sabıkası kabarık Türk Metal'in, işçilerin sendikalarını özgürce seçmesinden yana olması, bir uyuşmazlık durumundan referanduma başvurması ve referandum sonuçlarını kabul etmesi, eşyanın tabiatına aykırıdır.

Böyle bir metne imza attığı için ona uygun davranacağını sanmak da, hayalciliktir.

Zaten anlaşmanın bağlayıcı bir hükmü de yoktur. Başlığı bile "sendikalar arası işbirliği ve diyalog"tur. Yani iki sendika kendi arasında işbirliği ve diyalog içinde olacak, hepsi bu! Anlaşmaya uymayanlar için bir yaptırım söz konusu değildir.

Anlaşmanın sahibi olan IndustriALL Global Union (Küresel Sanayi İşçileri Sendikası) 2012 yılında Uluslararası Metal İşçileri Federasyonu, Uluslararası Kimya, Enerji, Maden, Genel İşçi Sendikaları Federasyonu, ve Uluslararası Tekstil, Hazır Giyim ve Deri İşçileri Federasyonu tarafından kurulmuş uluslararası bir üst örgütlenme. Kendisini 140 ülkede 50 milyonu aşkın işçinin temsilcisi olarak tanımlıyor. Fakat tüzüğüne bakıldığında, "sendikal demokrasi", "referandum" gibi konuların "üyelikten çıkarma gerekçeleri" arasında sayılmadığı görülüyor. Buna karşın "aidat ödemeleri-nin geciktirilmesi veya yatırılmaması" üyelikten çıkarılmanın birinci kuralı olarak geçiyor. Yani IndustriALL tüzüğünde aidat her şeyin başı. Ayrıca tüzüğe ve kurallara uymadığı için hiçbir sendikaya yaptırım uygulanmamış. Sadece toplantılarla yetinilmiş, en fazla uyarı yapılmış.

Aidatı her şeyin başında gören bir kurumun, üye kaybetmeyi göze alması sözkonusu olabilir mi? Üye kaybı, aidat kaybı anlamına geleceği için, üyelere yaptırımdan da uzak durur. IndustriALL'ın yaptığı da budur.

Türkiye'de IndustriALL üyesi başka sendikalar da bulunuyor. 20 Mart 2018 tarihinde DİSK-Tekstil, Deriteks, Teksif ve Öziplik-iş sendikalarıyla

da “diyalog ve işbirliği” mutabakatı imzalandı. Ve bu sendikalar, tekstil işkolunda patronlarla işbirliği yaparak işçilerin özgür iradesiyle sendika seçme hakkını engellediler. Yani anlaşmanın gereklerini yerine getirmediler. Fakat herhangi bir yaptırımla da karşılaşmadılar.

Bu durumda Birleşik Metal ve Türk Metal’in anlaşmaya bağlı kalması bekle-nebilir mi? O halde bu anlaşmalar neden yapılıyor?

Anlaşmanın arkasında ne yatıyor?

Sendikaları anlaşmaya oturtan IndustriALL için, aynı işkolunda birden fazla sendikanın olması, bir sorun oluşturuyor. Çünkü **IndustriALL, küresel hedefleri arasında saydığı “sendikal güç inşası” için üyeleri arasında sorun istemiyor. O yüzden de kendisine bağlı işkolunda tek sendikanın olmasını istiyor.** Bunu başamadığı durumda “sendikalar arası işbirliği ve diyalog” anlaşmaları ile sorunu gidermeye veya öyle göstermeye çalışıyor.

Türkiye’de tekstil işkolunda böyle bir anlaşma yapılmış zaten. Şimdi metal işkolunda da bunu başarmış oldu. Zaten **Birleşik Metal, IndustriALL’in üyesiydi. Türk Metal ise, yıllardır üye olaya çalışıyordu, fakat Birleşik Metal’in itirazına takılıyordu. IndustriALL, Türk Metal’in üyeliğine kabul edilmesinin ön şartı olarak bu anlaşmayı dayatmış.** Daha önce Çelik-İş’le de benzer bir anlaşma yapılmış. Böylece metal işkolunda bulunan üç büyük sendika ile anlaşma yapmış oldular. Ve Türk Metal’in önündeki engeller kalktı. Dahası, atıldığı bir kuruma tekrar girmiş oldu.

Türk Metal, 1980’lere kadar (o dönemki adı Uluslararası Metal İşçileri Federasyonu olan) IndustriALL’in üyesi. Fakat 12 Eylül darbesini desteklemesi ve Federasyonu’nun Türkiye’deki sendikal özgürlükler için mücadele edilmesi yönündeki kararlara uymaması üzerine oy birliği ile üyelikten atılmış.

Sonuçta **bu anlaşma, asıl olarak Türk Metal’e ve onun arkasında duran AKP Hükümeti’ne yaramıştır.** Türk Metal, uzun yıllardır kullanamadığı uluslararası bir olanağa kavuşmuş oldu. Metal işkolunda en fazla üyeye sahip olmanın avantajını, uluslararası temsil yeti düzeyinde de gösterecektir. AKP Hükümeti’nin ise, İLO başta olmak üzere uluslararası işçi sendikaları arasında sicali oldukça bozuktur. Her yıl “kara liste”de yer almaktadır. Türk Metal’in yeniden IndustriALL’e girmesi, AKP Hükümeti’ne bu sicili düzeltme zemini sunacaktır.

TÜPRAŞ’ta hak gaspına izin yok!

Petrol-iş sendikasının örgütlü olduğu TÜPRAŞ’ta TİS süreci tıkandı. Arabulucu süresi de sona erince, TİS, Yüksek Hakem Kurulu’na (YHK) gitti.

Grev hakkının yasak olduğu TÜPRAŞ’ta işçilerin kısa süreli iş durdurma, fabrikadan çıkmama, sevkiyatı durdurma gibi uyarı eylemleri devam ediyor. Uyarı eylemlerinden Koç Holding’e bağlı TÜPRAŞ yöneticileri korkmuş olmalı ki, TİS YHK’dayken yeniden Petrol-iş sendikasıyla görüşmelere başladılar.

Petrol-iş sendikasının açıklamasına göre, TÜPRAŞ’ta Ocak ayında başlayan 2019-2020 dönem TİS süreci, TÜPRAŞ yöneticilerinin “3 yıllık TİS, mazeretli izinlerin kaldırılması ve vardiya sistemini değiştirme” dayatmalarından dolayı tıkandı. Üç maddede tıkanan TİS’ler, ücretleri de kapsamakla beraber esasen idari maddelerdir.

TİS’ler (Toplu İş Sözleşmesi) idari, ekonomik ve sosyal haklar olmak üzere 3 bölümdeki maddelerden oluşur. Taraflar, genellikle idari maddeler üzerinde anlaşılır; asıl sorun, ekonomik (yani zam) ve sosyal maddeler üzerinden ortaya çıkar.

TOFAŞ’ta ise, idari maddelerde tıkanma yaşanmaktadır. **Hükümetin desteğini ve grev yasağını arkasına alan Koç Holding, çalışma düzenini tamamen kendisi belirlemek ve işçileri çok ucuza çalıştırmak istiyor.** Dahası, sendikaya kara çalıyor, yalan haberler yayıyor. Öyle ki, işçilerin asgari ücretin 5 katından fazla maaş aldığını, yüzde 75 zam istediklerini iddia edebiliyor. Böylece kamuoyunu işçiler ve sendika alehine oluşturmaya kalkıyor.

Asgari ücretin 5 katı zam, 10 bin TL demek! Bu açıkça yalan beyandır. Nitekim Petrol-iş sendikası yaptığı açıklamada; *“iddia edildiği gibi üyelerimiz asgari ücretin 5 katı olan 10 bin TL’nin üzerinde ücret alıyorsa, sözleşmede sıfır zamma dahi razı olabiliriz”* dedi.

Gerçekte Koç Holding, işçilerin kazanılmış haklarını gasp etmenin peşinde. **İşçiler, 2 yıllık sözleşme ve ücretlere yüzde 50 zam isterken; TÜPRAŞ yönetimi, 3 yıllık sözleşme, vardiya ve izin sisteminde değişiklik dayatıyor.** İşçilere *“izin istemeyin sürekli çalışın, vardiya sistemi de benim keyfime göre belirlenecek”* diyor. Ayrıca ücret zammı konusunda herhangi bir rakam telafuz etmiş değildir.

3 yıllık TİS, son yıllarda gündemde. Patronlar bazı işkollarında 3 yıllık TİS’i dayatıp aldılar da. Fakat ülkemizde esas olarak 1 yıllık, en fazla 2 yıllık TİS süreçleri işlerliktedir. **3 yıllık TİS, işçilerin bir yıllık ücret zammını ve sosyal haklarını doğrudan gasp etmek anlamına gelir.** Patronların “3 yıllık TİS” sevdası bu yüzden.

İstanbul Sanayi Odası’nın hazırladığı “Türkiye’nin 500 Büyük Sanayi Kuruluşu” 2018 araştırmasına göre, **TÜPRAŞ (Türkiye Petrol Rafineri AŞ) üretimden**

satışlarda 79 milyar 42 milyon lirayla Türkiye’nin ‘en büyük’ sanayi kuruluşu oldu.

Petrol-iş Sendikası’ndan yapılan açıklamada ise, 2018 yılında TÜPRAŞ’ın cirosunun bir önceki yıla göre yüzde 64 oranında arttığı ve 88, 6 milyar TL’ye ulaştığı belirtildi. Ekonomik krize rağmen “şirketin net karı yıllık 3,8 milyar TL düzeyinde gerçekleşmiştir” deniliyor.

TÜPRAŞ, çoğunlukla birinci sırada yer alan Türkiye’nin en büyük sanayi kuruluşu. Dolayısıyla en fazla kar sağlayan şirketlerden biri. Buna karşın TÜPRAŞ yönetimi, işçilere daha fazla ücret vermek şöyle dursun, varolan kazanımlarını da gasp etmek istiyor.

Oysa TÜPRAŞ’ı **“en büyük sanayi kuruluşu, en fazla kar yapan şirket” haline getiren, TÜPRAŞ işçileridir.** Onların işgücü sömürsü üzerinden elde edilen artı değeridir. İşçi sınıfının önderleri boşuna dememişler; *“işçiler patronların servetine servet kattıkça, kendilerini daha fazla yoksullaştırırlar”* diye. TÜPRAŞ, bunun en somut göstergesidir.

Fakat TÜPRAŞ patronları ne yaparsa yapsınlar, işçiler haklarının gasp edilmesine sesiz kalmayacaklarını ortaya koydular. Bugüne dek yaptıkları “uyarı” düzeyindeki eylemleri bile, TÜPRAŞ yöneticilerini geri adım atmaya zorluyor.

TÜPRAŞ işçileri, TİS daha arabulucu aşamasına gelmeden **25 Mart’ta İzmit, Batman, Kırıkkale ve İzmir-Aliğa rafinerilerinde eş zamanlı 2 saat iş bırakarak uyarı eylemlerine başladı.** Vardiya giriş çıkışlarında sloganlı yürüyüşler, fabrikadan çıkmama, sevkiyatı durdurma vb eylemlerle “haklarımızı gaspede-mezsiz” demeye devam ediyorlar.

TÜPRAŞ’ta grev yasak! Koç Holding grev yasağına güvenerek ve hükümetin yanında olduğunu bildiğinden, saldırılarını artırıyordu. Fakat 2 saatlik iş durdurma eylemi grev yasağını deldi. İşçiler grev yasağını tanımayacaklarını göstermiş oldular.

Bu durum, TÜPRAŞ patronlarının rahatını kaçırdı. TİS, YHK’da olmasına rağmen Petrol-iş sendikasıyla yeniden görüşmeye başladılar. Çünkü **TÜPRAŞ işçisinin, YHK’nın bağıtladığı TİS’i yırtıp atmasından fiili grev yapmasından korkuyorlar.** Bu korkularını kaba dönüştürmenin zamanıdır.

Mayıs'ın son günlerinde başlayıp Haziran ayının ortalarına dek süren Haziran Ayaklanması'nın 6. yılındayız. Taksim'deki Gezi Parkı'nın yıkılarak yerine AVM yapılmasına tepkiyle başlayan direniş, polisin vahşice saldırması üzerine tüm ülkede büyük bir ayaklanmaya dönüşmüş ve günlerce sürmüştü. Yani “Gezi Direnişi” olarak başlayan eylem, ülke genelini kaplayan “Haziran Ayaklanması” halini almıştı. Onun için hem “Gezi Direnişi” hem de “Haziran Ayaklanması” olarak iki isimle birlikte anılır oldu.

Direnişin 6. yılı “Gezi umuttur, umut bitmez! Karanlıklar gider Gezi kalır!” sloganıyla karşılandı. Taksim Dayanışması tarafından örgütlenen ilk etkinlik, 25 Mayıs'ta Beşiktaş Abbasağa Parkı'nda bir düzenlendi. Dayanışma bileşenlerinden 16 kişinin halen yargılanıyor olması, bu yılki etkinliklerde protesto edildi. **24 Haziran'da Silivri'de yapılacak olan duruşmaya katılım çağrısı yapıldı.**

Anma etkinliklerinin en önemlisi ise, İstiklal Caddesi'nde gerçekleşen yürüyüştü. Her yıl olduğu gibi, bu yıl da **Haziran Ayaklanması'nın başlangıç tarihi olan 31 Mayıs'ta, TMMOB Binası önünde toplanan kitle, sloganlar atarak Taksim Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti.** Direnişte şehit düşenlerin aileleri, yine kortejin en önünde yer aldılar. Şehitlerin isimleri tek tek okunurken, kitle hep birlikte *“Yaşıyor”* diye haykırdı. Ardından *“Gezi’de düşene dövüşene bin selam”* sloganları atıldı.

Kitlenin önü, bir kez daha Taksim Meydanı'nın girişinde polis tarafından kesildi. Yapılan basın açıklamasında, Gezi'nin Türkiye halklarının en büyük kalkışması olduğu ve yargılamaya kimsenin gücü yetmeyeceği vurgulandı. Gezi Direnişi'nin en sık atılan sloganları *“Her yer Taksim! Her yer direniş!”*, *“Bu daha başlangıç! Mücadeleye Devam”* başta olmak üzere *“Gezi şehitleri ölümsüzdür!”*, *“Gezi umuttur yargılanamaz”* sloganlarıyla eylem sona erdi.

Ne var ki **anma eylemlerine katılım, önceki yıllara göre azalmıştı.** Oysa 31 Mart seçimlerinin iptal edilmesine karşı yükselen tepkiler gözönüne alınırsa, bu yıl daha kitlesel geçmesi bekleniyordu. Fakat öyle olmadı. Bunun asıl nedeni, eylemleri organize eden Taksim Dayanışması'nın sekreteryasını da oluşturan Mimarlar Odası'nın geriye çeken tutumlarıydı.

Geriye çeken tutumlara rağmen...

Bilindiği gibi “Taksim Dayanışması”, Gezi direnişi esnasında oluşan bir örgütlülük. Başlangıçta çevreci örgütlerin ve TMMOB'a bağlı odaların biraraya gelmesiyle kuruldu, direnişin ayaklanmaya dönüştüğü günlerde ise, yüzlerce kurumun içinde yer aldığı büyük bir oluşuma evrildi. Ve direnişin tek birleşik-meşru örgütü halini aldı.

Sonrasında Gezi'nin yıldönümleri dahil, Haziran Ayaklanması ile ilgili konularda söz sahibi oldu. Yıldönümlerindeki anmaları da yine bu kurum örgütledi.

Bu yıl Dayanışma'nın toplantı çağrısı, önceki yıllara göre daha erken oldu. Bunda bileşenlere açılan davanın etkisi büyüktü. Gezi'ye yeniden dava açılması, oldukça kalabalık bir basın toplantısı ile protesto edilmişti. Sahiplenişin bu kadar güçlü olması, bu yıldönümünün daha iyi geçeceğine işarettti. **İlk toplantıya katılan kurum sayısı da oldukça**

yüksekti. Fakat devrimci kurumlar sınırlıydı. Bu tablo, ilerleyen toplantılarda daha da azalarak devam etti. DİSK ve KESK ise, Dayanışma'nın bileşenleri olmasına rağmen, hiçbir toplantıya katılmadılar. Toplantının gündemi, yaklaşan yıldönümü etkinlikleri ile açılan davada mahkemenin teşhiri ve destek faaliyetinin örgütlenmesi idi. Yıldönümü etkinliklerinin davayla ilişkilendirilerek işlenmesi genel kabul gördü. Ayrıca sempozyum, resim sergisi, park etkinliği gibi öneriler geldi.

İkinci toplantıda etkinlikler için komiteler oluşturuldu.

Ayrıca her yıl 31 Mayıs'ta gerçekleştirdiğimiz eylem için çağrı yapılacaktı. İzin verilmediği koşullarda da önceki yıllarda olduğu gibi yapılması kararlaştırıldı.

Sonraki toplantıda, etkinlik komiteleri planlarını açıkladılar. Park etkinliği için 1 Haziran tarihi alınmıştı. Sempozyuma Birleşmiş Milletlerden avukat çağırma önerileri vardı. Bu önerileri bazı bileşenler olduğu gibi kabullendiler. **Biz ise, asıl eylemin 31 Mayıs'ta yapılacak yürüyüş olduğunu, diğer tüm etkinliklerin ona hizmet etmesi gerektiğini, dolayısıyla 31 Mayıs öncesinde yapılması gerektiğini söyledik. Ayrıca BM'den avukat çağrılmasını doğru bulmadığımızı belirttik.** Ardından bütün bileşenler BM'den hukukçu çağrılmasını doğru bulmadıklarını ifade ettiler. Fakat çoğu, etkinlik planlama tarihlerine onay verdi. Ama 1 ve 2 Haziran'ın bayram tatiline denk geldiğinin görülmesi üzerine planlamada değişiklik yapmak şart oldu. Ardından park etkinliği 26 Mayıs'a alındı, resim sergisi yapılamadı. Sempozyum ise mahkemeye yakın bir tarihe ertelendi. (Sonrasında sempozyumdan da vazgeçildiğini, yerine uluslararası bazı kurum temsilcileri ve kişilere bir otelde brifing verme kararı alındığını öğrendik)

Sonraki toplantılarda park etkinliğinin içeriği ve 31 Mayıs'taki yürüyüş tartışıldı. **Etkinliğe İmamoğlu'nu konuşmacı olarak çağırarak istediklerini fakat ulaşamadıklarını belirttiler. Gezi'nin bir seçim etkinliğine dönüştürülmesi, bir adaya oy istenmesi doğru değildi. Bu görüşümüzü de ifade ettik.**

Asıl tartışma; Şehir Planlamacıları Odası ile birlikte “sekreteryaya” görevini de yürüten Mimarlar Odası'nın yıldönümü için yaptığı öneriyle koptu. Oysa yıldönümü için ne yapacağımızı daha ilk toplantılarda tüm bileşenlerin oy birliğiyle kararlaştırmıştık. Buna rağmen, **davayı olumsuz etkiler endişesiyle “bu yıl Taksim’e çağrı yapmayalım, bir salonda yapalım” dediler. Tepkileri baştan yatıştırmak için de “kitlenin hem salonda hem de salonun sokağında olacağı bir etkinlik” diye eklediler.** Ardından söz alan birçok kurum, *“arkadaşların bu kaygısını gözetmek”*ten, ya da *“bir denge tutturmak gerektiği”*nden dem vurmaya başladı. HDP ise, sadece *“arkadaşların kaygısını gözetmek”*le kalmadı, *“seçimler öngününde çatışmalı bir eylemin olmasını doğru bulmuyoruz”* dedi.

Kabul edilemez bir tablo ile karşı karşıyaydık.

Gezi Umuttur Yargılanamaz! KARANLIKLAR GİDER GEZİ KALIR!

Gezi'nin yıldönümünün salona hapsedilemeyeceğini belirttiikten sonra, “hepimiz biliyoruz ki, dava hukuki değil, siyasidir; davayı püskürtmenin yolu da geri çekilmek değil, militan kitle eylemleridir” dedik. Ardından, **31 Mayıs için salon kararının asla oybirliği ile çıkmayacağını ve Taksim Dayanışması'nın dağılacağını ekledik.** Mimarlar Odası'nın temsilcisi, *“sadece salon demiyoruz”* diyerek düzeltmeye kalktı. Ayrıca devletin İstiklal Caddesi'ne hiç sokmadığını, ailelerin gaz, plastik mermiye maruz kaldıklarını, çatışmalı bir eylemin AKP'in işine yarayacağını söyledi. Bu konuşmaya Kaldıraç temsilcisi sert bir karşılık verdi. *“Hiçbir şey yapmayalım sadece gidip oy kullanalım diyorsunuz, bunu kabul etmiyoruz”* dedi. Bizim sözlerimize katılarak, davayı püskürtmenin yolunun geri çekilmekten geçmediğini yineledi. **Bu konuda son noktayı Aileler Derneği koydu. Kimsenin aileler adına konuşmamasını belirttikten sonra, “aileler orada olacak ve onlar yıldönümünü salon toplantısıyla geçirilmesini kabul etmez” dedi.**

Bunun üzerine birçok kurum, *“ortak karar alınmazsa, çatışmalı bir tablo çıkar ve bu tablo yine Dayanışma'ya mal olur”* diyerek, eylemin Dayanışma'nın denetiminde olmasını istedi. Yoğun bir tartışmadan sonra Mimarlar Odası yeniden değerlendirmek için zaman istedi. İki gün sonra yapılan toplantıda ise, önerilerini geri çektiklerini söylediler. Bu durumda hiç tartışma yürütülmeden ilk toplantılarda alınan karar doğrultusunda, yani her yıl yapıldığı gibi olması kararı alındı.

Sonuçta, PDD, Kaldıraç ve Aileler Derneği'nin itirazları ve direnci olmasaydı, büyük olasılıkla Gezi'yi salon etkinliğiyle geçiştirme kararı çıkacaktı. **Başta Mimarlar Odası ve HDP olmak üzere eylemleri geriye çeken, salona hapsedmeye çalışan bu teslimiyetçi tutumu, Gezi'nin ruhunu kuşanarak yenmiş olduk.**

Teslimiyet yenilgiye, direniş zafere götürür
Haziran Ayaklanması, Türkiye tarihinin en büyük

halk ayaklanmasıdır. Ve **geriye birçok ders bırakmıştır.**

Bunların başında, hak elde etmenin tek yolunun direnmekten geçtiği gerçeği vardır. Halkın bir sel olup akması karşısında, hiçbir gücün durdurmaya yetmeyeceği görülmüştür. Halk, kendi gücünün farkına varmış ve bunun mutluluğunu, onurunu yaşamıştır.

Direnişin başlangıç noktası, Gezi Parkı'nın AVM yapılmasına tepki ise de, esasında o güne dek artan baskılara karşı bir isyandı. Sonrasında Erdoğan'ı çok kızdıran *“siz meseleyi üç-beş ağaç mı sandınız”* sözü, bu gerçeği ifade ediyordu. Ayaklanma, ne sadece “üç-beş ağaç için” başladı, ne de o noktada kaldı. **Daha ilk günden temel sloganı “Hükümet İstifa” oldu. Doğrudan hükümeti hedefleyen siyasal bir eylemdi.** “Çevreci bir hareket” olmaktan hızla koparak siyasal bir içerik kazanmıştı.

Bunun şokunu hükümet kadar, reformist kesimler de yaşadı. Başta HDP olmak üzere “Hükümet İstifa” sloganına hemen karşı çıktılar. Kürt ulusal hareketi, AKP ile yürüttükleri “çözüm süreci”nin akamete uğrayacağı kaygısı ile direnişten uzak durdu. Kürt illerinde küçük çaplı protestolar dışında birşey yapılmadı. Taksim Dayanışması içinde yeralan reformist kurumlar ise, heyetler oluşturup Ankara'yi su yolu yaptı; hükümet yetkilileri ile görüşme üzerine görüşme gerçekleştirdi.

Ama kitleler, ayaklanmanın tadına varmıştı bir kez. Kendi gücünü görmüş, neleri başatabileceğini anlamıştı. Başta Taksim Meydanı olmak üzere pekçok şehirde meydanları zaptetmiş,

“örgürlük alanları” yaratmıştı. Ve bu alanlarda “komün”ler kurarak, birlikte üretmenin, paylaşmanın ve yönetmenin hazzını yaşamıştı.

Madem ki bu kavgayı birlikte vermişler ve birlikte başarmışlardı; söz ve karar hakkı da onların olmalıydı. Dayanışma'dan gelen “bitirelim” isteklerini, parkta oluşan forumlarda reddettiler. **İnisiyatif Dayanışma'dan çıkmış ve direnen kitlelerin eline geçmişti. Devlet, reformistler eliyle direnişi bitiremeyeceğini anladığı noktada, saldırılarını arttırdı.**

İlk büyük saldırıyı, devrimci örgütlerin ağırlıkta olduğu Taksim Meydanı'na yaptı. Devrimcilerden kopartılmış kitlelerin bir süre sonra dağılacağını umut ediyordu. Ama öyle olmadı. Devrimci örgütler, Gezi Parkı'nda direnenlerin içine girdiler ve devletin kitle ile devrimciler arasına kama sokma politikasını boşa düşürdüler. Polisin saldırısının ardından kısa sürede dağılacağı umut edilen kitle, daha fazla bilenmiş olarak direnişi sürdürdü. Komün'ünü güçlendirdi, iç örgütlülüğünü yarattı ve her aşamada “direnişe devam” kararı aldı.

Önceleri *“bizim sorunumuz sizinle değil”* dedikleri kitleyi, günler sonra büyük bir polis saldırısı ile dağıtabildiler. Ama **her direnerek alınan yenilgide olduğu gibi, direniş çeşitli biçimler ararak uzunca bir dönem sürdü.**

Görünürde hiçbir şey elde edilmemişti. Fakat AKP ve Erdoğan çok istemelerine rağmen Gezi Parkı'nı yıkmayı ve AVM yapmayı başaramadı. Yer yer bunun sözünü etse bile, gerçekleştirmeye cesaret edemedi. Haziran Ayaklanması'nın kazanımı, bu somut kazanımın çok ötesindedir. **O, herşeyden önce siyasal olarak kazanmıştır. Evet, AKP halen hükümettedir, fakat Gezi'den bu yana kitle desteği sürekli azaldı.** İttifak ettiği güçler, birer birer koptular. Bugün çok daha bariz görünen erime ve geriye gidiş, Haziran Ayaklanması ile başladı.

Ama **daha önemli egemenlerin yüreğine saldırdı Gezi korkusudur.** Ve halen bu korkuyla yaşamaktadırlar. Gezi'den sonra yaptıkları tek şey, baskı ve zorbalığı daha fazla arttırmak olmuştur. Marks'ın “Fransa'da sınıf savaşları” adlı eserinde söylediği gibi; *“devrim, kuvvetli ve birleşik bir karşı-devrimi yaratarak ilerler.” “Yani devrim, düşmanı gitgide daha aşırı savunma tedbirlerine başvurmaya zorlar ve böylece daha güçlü saldırı vasıtaları bulur.”* Türkiye'deki egemenlerinin yaptığı da bu olmuştur. Fakat binlerce yıllık insanlık tarihi göstermiştir ki,

Haziran Ayaklanması'nun yıldönümünde, Beşiktaş Abbasağa Parkı'nda bir etkinlik düzenlendi. Berkin Elvan'ın babası Sami Elvan'ın da konuşma yaptığı etkinlikte, Gezi direnişinin önemi ve Gezi'nin yargılanamayacağı vurgulandı. Etkinliğe katılamayan aileler ise video aracılığıyla mesajlarını iletiler. Sanatçılar da şarkılarıyla kitleyi coşturdu.

Etkinlikte yer alan Proleter Devrimci Duruş, ayrıca stand açtı. Mehmet Fatih Öktülmüş'ün pankartının asıldığı standta, kitaplarımız, dergilerimiz ve Fatih'in belgeseli “Kutup Yıldızı” DVD'si yer aldı. Standımıza, özellikle Fatih'in pankartına ve belgeseline ilgi yoğun oldu.

egemenler zulümlerini ne kadar arttıırırlarsa arttırsınlar, yıkılmaktan kurtulamazlar. Ezilen, sömürülen kesimler, bir gün mutlaka kendi örgütlülüklerini yaratarak, imparatorlukları devirmiş, diktatörleri yıkmış, bu sistemleri tarihin çöplüğüne atmışlardır.

Gerçek demokrasi, halkın demokrasisidir

Gezi Direnişi'nin ortaya koyduğu bir diğer gerçek ise, burjuva demokrasisinin ne denli sahte ve yüzeysel olduğunu göstermek oldu.

Burjuvazi, “demokrasi” diye, dört-beş yılda bir halkın önüne sandık koyuyordu. AKP döneminde ise, bu süre daha da sıklaştı. Yani **“sandık demokrasisi” ne kadar öne çıktıysa, demokrasi o kadar katledildi. Sandık, faşizmin kendisini gizlemek ve meşru kılmak için kullandığı bir araçtan ibaretti.** En genel anlamıyla “burjuva demokrasisi” ise azınlığın (yani burjuvazinin) çoğunluğun (yani halkın) üzerinde kurduğu bir diktatörlüktü.

Gerçek demokrasi, ancak çoğunluğun iktidarıyla yani “halk demokrasisi” ile mümkündü. 15 gün kadar süren Taksim Komünü ve Forumlar, bu gerçeğin bir prototipini sundular. Hiç kimse aç kalmadı. **Kapitalizmin bencilliği, bireyciliği karşısında paylaşmanın ve kolektivizmin gücünü, aynı zamanda güzelliğini tattılar.** Taksim ve civarındaki sokak çocukları ve hayvanlar bile, karınlarının doyduğu, sevilip kollandıkları en güzel günleri yaşadılar. Ağaçlar ve çiçekler, her gün sulandı, daha bir canlandılar. Yani **sadece insanlar değil, hayvanlar ve bitkiler, kısaca tüm doğa yılların baskısında kurtulup kendine geldi.**

Onbinlerce insan günlerce birarada kaldığı, parkta yattığı halde, ne bir sarkıntılık ne istismar oldu. Küfürün bile kısa sürede kesildiği bir ortam yaratıldı. Tek bir hırsızlık olayına rastlanmadı.

Kitleler yaşamlarına dair her kararı tartışarak birlikte aldılar. **Gerçek demokrasinin nasıl işlemesi gerektiğini, direniş sırasında öğrendiler. Ve bunu başardıklarında, suçun da ortadan kalktığına tanık oldular.**

Ne var ki, reformizm kitleleri yeniden “sandık demokrasisi”ne mahkum etti. Direnişin yenilgiye uğramasının ardından her seçimde, “bu kez kazanacağız” diyerek, kitleleri sandığa sürükledi. Sokakta kazanmadan sandıkta kazanılmayacağını ve Gezi'de yaşananlar gerçek demokrasiyi gözlerden sakladı.

O gün *“hükümet istifa”* sloganına karşı çıkanlar, sonrasında *“AKP gitsin de kim gelirse gelsin”* noktasına evrildiler. Fakat her defasında tek çare olarak sandığı gösterdiler. **Seçimden seçime koşan, siyaseti seçimlerden ibaret gören, düzen-içi muhalefeti bile en geri noktadan yapan bir konuma sürüklendiler.**

Bugün Gezi'nin yıldönümlerini seçimlere alet etmeye kalkanlar, onu salon toplantılarına hapsedmeye yeltenenler, Gezi'ye sahip çıkar görünen ama gerçekte Gezi'nin direniş ruhunu öldürmeyi amaçlayan reformist-parlamentarist kesimlerdi.

Ne burjuvazinin saldırıları, ne reformistlerin geri tutumları, Gezi'den geriye kalan güzellikleri yok edebilir. O, direnişin gücünü, gerçek demokrasiyi gösterdi. Yarattığı değerler ve bu uğurda ölümsüzleşenlerle yaşamaya devam edecek... Karanlıklar gidecek Gezi kalacak!

Siz kimi affediyorsunuz?!

CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu ile yetkilerini AKP'ye devretmiş olan İBB eski Belediye Başkanı Ekrem İmamoğlu, "muhafeft" jargonunu epeyce aşağıya çekmiş durumdalar. Sürekli olarak "affetmek"ten, "kucaklayıcı olmak"tan, "geçmişle hesaplaşmamak"tan, "kavga etmemek"ten, "intikamcı davranmamak"tan söz ediyorlar. AKP'lilere ve Erdoğan'a sözler veriyor, onları rahatlatmaya çalışıyor, bugüne kadar bütün yaptıklarının yanlarına kar kalacağını ilan ediyorlar. Ve kitlelere de bunu tavsiye ediyorlar.

Aslında bu propaganda jargonu, CHP için yeni değil. Muharrem İnce'nin aday olduğu Cumhurbaşkanlığı seçimleri sırasında da, 31 Mart yerel seçimleri döneminde de, sayısız defa ve farklı biçimlerde benzer sözleri verdiler. **Erdoğan'ın "iktidar" hırsını törpülemek, kaybetme korkusunu hafifletmek, kaybettiği koşulda başına bir şey gelmeyeceğine dair güvence vermek için dil döktüler.**

Onların bu çabaları hiçbir işe yaramadı: Erdoğan oturduğu koltuğa, sınırsızca harcadığı mali kaynaklara, elde ettiği siyasi güce öylesine yapışmıştı ki, verilen sözler onu ikna etmeye yetmedi.

Ancak asıl önemli soru şu: Kılıçdaroğlu ve İmamoğlu, neye güvenerek ve kimin adına bu sözleri veriyorlar? Erdoğan'ı ve onun suçlarına ortak olan kişileri "affetme hakkı"nı kimden aldılar?

"AKP mağdurları" affetti mi?

17 yıllık AKP hükümetleri dönemi, ekonomik, siyasi ya da sosyal açıdan sayısız mağdur yarattı. Onlara, AKP'nin politikaları nedeniyle mağdur olanlara sormak lazım; *"yaşadıklarınızı unuttunuz mu, AKP'yi affettiniz mi?"*

Mesela EYT'liler... "Mezarda emeklilik" yasası, DSP-ANAP-MHP hükümeti döneminde kabul edilmişti, uygulaması AKP'ye kaldı. **Bugün sayıları 3 milyonu aşan sayıda EYT mağduru var.** Patronlar "yaşlısın" diyerek işe almıyor, devlet "gençsin" diyerek emekli maaşı ödemiyor. Çalışmayanlar sağlık hakkından faydalanamıyor, çalışmaya devam edenlerin emekli maaşları düşürülüyor. Kayıtdışı çalışanlar denetimsiz-kontrolsüz aşırı çalışmayla ve iş cinayetleriyle karşı karşıya kalıyorlar. EYT'liler AKP'yi ve Erdoğan'ı affettiler mi?

Mesela FETÖ tarafından üniversite hakkı gaspedilen milyonlarca genç... Üniversite sınav soruları çalınarak tarikat mensupları üniversitelere kolaylıkla girebildi. Gerçekten üniversiteye hazırlanan ama onlar yüzünden geride kalarak üniversiteye ya da üniversitede istediği bölüme giremeyen, geleceği karartılan gençler affediyorlar mı?

Aynı şekilde KPSS soruları çalındığı için

sınavda kazanma şansı kalmayan, sınavı tam puanla kazanıp saçma sapan mülakatlarda elenen, böylece kamuda çalışma hakkını kaybeden ve özel sektörün azgın sömürüsüne maruz kalan bütün üniversite mezunları... Atanamayan öğretmenler, atanamayan doktorlar, mühendisler... Tüm hayatlarını yerle bir eden bu uygulamaları affettiler mi?

Kapatılan şeker fabrikalarında çalışanlar...

Şeker fabrikaları, bulunduğu ilin bütün ekonomisini sırtlayan işletmelerdi. Çiftçi şeker pancarı yetiştiriyor, küspesi hayvancılık yapan tarafından kullanılıyor, işçi fabrikada çalışıyor, esnaf tüm bu kesimlere satış yapıyordu. Taşra illerinin tümünde, tek bir fabrikanın kapanması bile bütün kenti yıkıma sürükleyebiliyor. Şeker fabrikaları çalışanları (ve yan iş gruplarında istihdam olanlar) bu ani yoksullaşmayı affettiler mi?

Benzer bir durum SEKA'dan EBK'ya, Telekom'dan Tank-palet fabrikasına kadar, kapatılan-özelleştirilen tüm KİT'ler için geçerli...

Ya **KHK mağdurları**... FETÖ'cüler bahane edilerek KESK üyeleri, muhalifler ve tarikatların hizmetine girmeyi reddeden laik-ilerici isimler kamudan tasfiye edildiler. **Erdoğan KHK ihraçları için, "ağaç kabuğu yesinler" demişti.** Gerçekten de ağaç kabuğuna muhtaç hale geldiler. İhraç edildikten sonra sigortalı işe girmeleri yasaklandı. Büyük çoğunluğu inşaat gibi kayıtdışı işlerde çalışmak zorunda kaldı. Sağlık haklarını kaybettiler. Sosyal yaşamdan dışlandılar, "sosyal ölümler"e döndüler. Sadece KHK ihraçları değil, ailelerinin de pasaport hakları ellerinden alındı. Çocuğu ya da eşi yurtdışında okuyan-çalışanlar, Türkiye'ye tatile geldiklerinde geri dönemadiler, okul-ış haklarını kaybettiler. Aileler yoksullaştı, dağıldı, parçalandı... Affettiler mi Erdoğan'ı?

Ev sahibinin Bank Asya'daki hesabına kira yatıran kiracı, ETS turizm şirketi ile tatile giden kişi KHK ile ihraç edildi, tutuklandı. Onlar affettiler mi?

Sağlık sistemi yerle bir edilirken, doktora, tedaviye, ilaca ulaşması zorlaşan, sağlığını-parasını-hayatını kaybeden milyonlarca insan ve

onların aileleri, affettiler mi mesele? Randevu almak bile paralı hale getirildi; Cerrahpaşa gibi en önemli devlet-üniversite hastanelerinin içi boşaltıldı, şehir hastaneleri kurularak yandaş müteahhitlere servet akıtıldı; kanser ilaçları hem fahiş fiyatlarla satıldı, hem de piyasada bulunmaz

oldu; film-tahlil gibi hayati önemdeki teşhis unsurları özel sektör dışında erişilmez hale geldi; doktorlar-sağlık çalışanları üzerindeki sömürü had safhaya çıktı, üstüne bir de hasta yakınlarının saldırıları-dayakları eklendi... Yüzbinlerce sağlık çalışanı, sağlık sistemindeki çöküşten etkilenen milyonlarca insan affettiler mi Erdoğan'ı?

İnternet hesapları ateşten gömlek oldu. Twit atan, facebook'ta bir şey paylaşan yüzbinlerce insan hakkında dava açıldı, **binlercesi "cumhurbaşkanlığına hakaret" suçundan tutuklandı,** aylarca hapis yattı. Affettiler mi Erdoğan'ı?

"Hükümeti devirmeye çalışmak" diye bir suç icat edildi. Oysa hükümetler zaten devrilir; biri gelir, biri gider. Kalıcı olması istenen "devlet"tir, "sistem"dir; hükümetler onun kalıcılığını sağlamakla yükümlüdür. Burjuva hukukunda suç olan "devleti yıkmaya çalışmak"tır, ama "hükümet devirmeye çalışmak" suçundan binlerce insan hapse atıldı. Meşru-muhafiz eylemlere katılmak suç haline getirildi. Gezi Ayaklanması, 1 Mayıslar, şehit cenazeleri, 8 Martlar "suç mahali"ne çevrildi, bunlara katılan binlerce insan tutuklandı, hapis yattı, yargılandı, uzun cezalar aldı. Unuttular mı, affettiler mi kendilerine bunları yapanları?

Berkin Elvan'ın annesi, Ali İsmail'in annesi affetti mi mesela? 14 yaşında hayattan koparılan Berkin Elvan'ın, polis saldırısında kolu kırılan, cumhurbaşkanı tarafından kitleye yuhalatılan, üstüne bir de "cumhurbaşkanına hakaret"ten yargılanmakta olan annesi Gülsüm Elvan affetti mi? Peki ya oğlu bir izbe sokakta vahşice dövülerek öldürülen Emel Korkmaz?

Peki "çocuklar ölmesin" dediği için hapse giren Ayşe öğretmen?..

Roboski halkı affetti mi Erdoğan'ı? Çoğu aynı aileden, 34 canı bir günde veren Roboski halkı?..

Cizre halkı affetti mi peki?.. Hani bodrumlarında onlarca insanın diri diri yakıldığı, ölen çocuklarını buzdolabında saklamak zorunda kalan Cizre halkı affetti mi AKP'yi?..

Dövülerek gözaltına alınan, karakollarda işkence gören, cezaevlerinde işkencesi devam eden tutsaklar, **hapiste ölen hasta tutsakların yakınları, affettiler mi acaba?**

Çırağan Sarayı'nda yandaşların düğünü yapılırken trafiğin kesilmesine tepki gösteren, bu nedenle de öldürüsiye dövülen, üstüne bir de hakkında dava açılıp ev hapsi cezası alan avukat mesela; affetti mi bütün bunları?..

Yazdıkları yazılar nedeniyle tutuklanan ya da en hafifinden işten atılan gazeteciler, televizyonlarda

yasaklanan, haklarında linç kampanyaları düzenlenen oyuncular affettiler mi Erdoğan'ı?..

Ermenek'teki maden ocağını su bastığı için içerideki 8 madenci hayatını kaybettiğinde, "benim oğlum yüzme bilmezdi" diye ağıt yakan **madenci annesi acaba affetmiş midir?** Yerin yedi kat altında, "yüzme bilmeyen" oğlunun ahi unutulmuş mudur mesela? Devlet-sendika-patron işbirliği ile Soma'da ya da Zonguldak'ta ya da Şırnak'ta ölen madencilerin aileleri peki?..

Tren hatları özelleştirilirken yandaşlara pervasızca para akıtan ama güvenlik denetimi yapmayan AKP'nin, **Çorlu'da, Ankara'da tren "kazaları"nda katlettiği insanların acısı unutulmuş mudur** peki?

AKP döneminde dinci yaşam tarzı-dinci kültür hakim kılındığı için artan ve dehşet verici rakamlara ulaşan **kadın cinayetleri ve çocuk tecavüzlerinin mağdurları ne düşünürler peki AKP'nin affedilmesi konusunda?..**

Kızı Rabia Naz, AKP'li belediye başkanının zengin-züppe yeğeni tarafından öldürülen ve olayın üstü örtbas edilen baba Şaban Vatan affetmiş midir yapılanları?

Sarayda lüks içinde zevk-ü sefa sürülürken tanzim satışlardan 2 liraya çürük patates alarak karnını doyurmaya çalışan; şehir hastanelerinin müteahhitlerine milyarlar akıtılırken parası yetmediği için ilaç alamayan; yandaşlara köprülerden milyarlarca dolar akıtılırken çocuğuna pantolon alamadığı için intihar eden; devlet bütçesiyle lüks iftar sofraları kurulurken işçi alım sınavında "açım, aç, ekmek istiyorum" diye bağırarak; İBB'de 1 yöneticiye 9 makam aracı düşerken traktör kasasında tarlaya götürülen; AKP'li belediye başkanları kendilerine "altın varaklı banyo" yaptırırken, faturayı ödeyemediği için elektriği-suyu kesilen; tarım yıkıma uğratıldığı için geçim olanaklarını kaybeden, fabrikada asgari ücretle çalışmak zorunda kalan milyonlarca insan...

Kimse onlara sordu mu acaba, tüm bu yaşamak zorunda kaldıkları nedeniyle affettiler mi Erdoğan'ı?..

Ve kimse İmamoğlu'na ya da Kılıçdaroğlu'na sordu mu bir kere, "sen kimin adına affediyorsun, kime yapılanları bağışlıyorsun" diye?

Devletin ve hukukun görevi nedir?

"Affetmek", suçu işleyen ile mağdur olan arasına da gerçekleşebilecek olan bir eylemdir. Kişiler ya da kurumlar, kendilerine karşı işlenen suçları affedebilir, kendilerinin yaşadığı mağduriyetleri affedebilirler ya da affetmezler. İsterlerse hesap sorarlar, isterlerse yok sayarlar.

Bu, mağdurların özgürlük alanıdır, mağdurların tercihidir, kararıdır. Mağdur olanın yerine bir başkası bu kararı alamaz.

Ancak bunun bile bir sınırı vardır. **İşlenen suçun, yaşanan mağduriyetin boyutu-düzeyi önemlidir. Suç işleyen ile mağdur olan arasındaki güç dengesi-eşitlik ilkesi önemlidir.** Çünkü genel olarak güçlü olanlar zayıf olanlara karşı suç işlerler; genel olarak zayıf olanlar mağdur olurlar.

Suçludan gerçekten "hesap sormak" için de, onu "affetmek" için de, mağdurun suçlu kadar güçlü olması gerekir.

Bu aslında kendi içinde handikapı olan bir konudur. Çünkü mağdur eğer suçlu kadar güçlü değilse, hesap sorma hakkını kullanamaz; bu koşullarda affetmesi de aslında mağduriyetin devam ettiğinin, affetmek zorunda kaldığının göstergesi olur. Tersten eğer mağdur suçlu kadar güçlüyse, zaten baştan mağdur olmaz, kendisine haksızlık yapılmasını ya da kendisine karşı suç işlenmesini engeller; ya da kendisine yapılandan çok daha büyük bir saldırı ile karşılık vererek hesap sorar.

Burada hukuk sistemi ve devlet devreye girer. En azından kağıt üzerinde hukukun görevi "suç"u tanımlamak ve "hesap sorma"nın kriterlerini belirlemek; güçlü-suçlunun karşısında mağdurun haklarını korumaktır. **Hesap sorma-suçu cezalandırma işini hukuk üstlendiğinde, suçlunun ya da mağdurun keyfiyeti de ortadan kalkar.**

Mesela bir insan bir başkasını öldürdüğünde, öldürülen kişinin ailesi eğer güçsüzse bu ölüm karşısında çaresiz kalır; eğer güçlüyse katilin kendisini ve hatta katilin ailesini toptan öldürebilir. İkisi de yanlıştır, hukuk sistemi "öldürme" suçunu tanımlamıştır, cezasını da belirlemiştir. Mağdur aile ne daha fazla bir cezalandırma talep edebilir, ne de katili affetmek zorunda kalabilir.

Elbette bu çizilen çerçeve, hukuk kitaplarında yazılandır. Bir başka ifadeyle kitlelere sunulan, göstermek istenilendir. **Gerçekte ise, sömürücü toplumlarda işler böyle yürümez. Devlet de, hukuk sistemi de güçlü olanı korur.** Hükümetler ve devlet yöneticileri, egemen sınıfın çıkarları doğrultusunda halkın üzerinde terör estirir, baskı uygular, devletin kaynaklarını bir avuç sömürücüye peşkeş çekerler.

Bugüne kadar genel olarak hükümetler buna uygun davranmıştır. Ve böyle davrandığı için cezalandırılan herhangi bir yönetici olmamıştır. Bütün devlet adamlarının ismi yolsuzluklara, usulsüzlüklere karışmış, işçi ve emekçilerin üzerinde ekonomik ve siyasi baskı uygulamış, burjuvazinin çıkarlarını korumuştur. Ve eğer çok büyük bir toplumsal muhalefet yoksa, bu suçları nedeniyle yargılanmamıştır.

Sistem böyle işlemekte, devletler böyle çalışmaktadır. Bu durum ülkemizde çok daha bariz şekillerde yaşanmıştır.

Bugünü farklı kılan iki unsur vardır: Birincisi, AKP hükümetleri dönemi, önceki hükümetlerden daha uzun, daha yıkıcı, daha saldırgan, daha pervasız, daha soyguncu bir dönem olmuştur.

İkincisi, genel olarak seçim kazanmak isteyen partiler, güncel hükümeti yargılamayı ve suçlarından dolayı hesap sormayı seçim vaadi olarak öne sürerler, ama seçim bittikten sonra unuttururlar. Eski hükümetler, suçlarından dolayı

ya hiç yargılanmaz, ya da Kenan Evren, Mesut Yılmaz gibi örneklerde gördüğümüz gibi, göstermelik yargılamaların ardından aklanırlar. Kılıçdaroğlu ve İmamoğlu ise, daha seçimlerden önce yargılama yapmayacaklarını, Erdoğan'ın suçlarını örtbas edeceklerini ilan ediyor, "kucaklaşmak"tan söz ediyor, seçim mitinglerinde AKP'yi yuhalamak isteyenleri susturuyorlar. Durumu daha vahim hale getiren budur.

"İnsanlık suçları" affedilmez!

Aslında **sınıflı toplumlarda egemenlerin hizmetinde olan bütün devletler, kurumları aracılığıyla insanlığa karşı suç işlerler.** Hükümetler patronların çıkarları doğrultusunda sömürüyü artırabilmek için yasalar çıkartırlar. "Mezarda emeklilik"ten özelleştirmelere kadar her tür yasa ile işçi ve emekçilerin üzerindeki cendereyi ağırlaştırırlar. Kolluk güçleri bu yasa ve uygulamalara karşı direnişe geçenleri yıldırma, sindirme görevini üstlenir, kitleler üzerinde devlet terörü estirir. Hukuk sistemi ise, en ağır mahkeme kararlarını alarak bu yasaların uygulanmasının, kolluk güçlerinin aklanmasının, hükümetin icraatlarının güvencesi olur.

Bu döngüyü kırarak olan tek şey, sınıf mücadelesinin düzeyidir. **İşçilerin üretimden gelen gücünü kullandığı, kitlelerin sokaklara döküldüğü, egemenlerden hesap sorduğu dönemlerde, yöneticilerin yargılanması, ceza alması mümkün olmuştur.** Sınıf mücadelesinin düzeyi ne kadar yüksek, kitlelerin eylem gücü ne kadar büyükse, yöneticilerin yargılanması da o kadar gerçekleşebilir.

Yapılanlar açıkça "insanlık suçu"dur. Erdoğan, AKP hükümetleri ve yandaşları, 17 yıl boyunca ekonomik-siyasi-sosyal her alanda saldırıya geçmiş, işçi ve emekçiler çok ağır bir yıkım yaşamıştır. **Onların elinde işçi ve emekçilerin, kadınların, çocuk gelinlerin, Kürt halkının kanı vardır. Onların elinde aç yatan çocukların, intihar eden babaların, şiddete uğrayan kadınların, yoksul sofraların, yerle bir edilen kentlerin, yokedilen doğanın "günahı-vebali" vardır.**

Kim ne derse desin, bunun bedelini elbette ödeyeceklerdir. Bütün çekilen acıların hesabı elbette sorulacak, yaptıklarının bir karşılığı elbette olacaktır.

Bunca acıyı, zorbalığı ve ölümü yaşayanlar, asla unutmayacak, asla bağışlamayacaktır!

Doğu Akdeniz'de önemli doğalgaz kaynaklarının bulunduğu keşfedilmesinden bu yana, emperyalistler bölgeye üşüşmüş durumda. Dört ülke (İsrail, Güney Kıbrıs, Lübnan ve Mısır), burada Münhasır Ekonomik Bölgeleri'ni belirlediler ve doğalgaz arama-çıkarma faaliyetini başlattılar.

2013 yılından itibaren Türkiye de doğalgaz arama faaliyetlerini başlattı; ancak her aşamada diğer ülkelerle arasında şiddetli tartışmalar ve gerilimler yaşandı.

İlk olarak 2013 yılından itibaren Barbaros Hayrettin Paşa gemisi bölgede arama çalışmalarına başladı. 2018 yılında TPAO'nun (Türkiye Petrolleri Anonim Ortaklığı) ilk sondaj gemisi olan Fatih, Antalya-Alanya açıklarında çalışmalara başlayınca gerilim büyüdü. TPAO, 2018 yılında yeni bir sondaj gemisi daha aldı. KKTC ve Türkiye karasularında petrol ve doğalgaz aramalarında kullanılmak üzere satın alınan DeepSea Metro-1 adlı gemi, Şubat 2019'da Yalova'ya geldi, bakım-onarımına alındı. Gerek bu geminin alınması, gerekse Fatih gemisinin Akdeniz'de tartışmalı bölgelere yaklaşması, karşılıklı restleşmeleri beraberinde getirdi.

Doğu Akdeniz havzası neye göre paylaşılıyor?

Güney Kıbrıs Rum Yönetimi (GKRY) çeşitli ülkelerle anlaşmalar yapıp, Doğu Akdeniz'de hidrokarbon arama çalışmalarına başlarken, uluslararası hukuk nezdinde önemli dayanakları kullanıyor.

En başta, Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti (KKTC), uluslararası düzeyde tanınan bir ülke değil. Bu nedenle Kıbrıs adası, Güney Kıbrıs'ın yönetiminde kabul ediliyor. Mesela Güney Kıbrıs, bütün adayı temsilen Avrupa Birliği'ne kabul edilmişti. Bu koşullarda GKRY, adanın dört bir yanındaki denizlerle ilgili karar alma hakkını kendinde görüyor ve bu doğrultuda anlaşmalar imzalayabiliyor. Üstelik bu anlaşmalar, hukuka uygun olarak kabul ediliyor. Türkiye bu durumda, KKTC'nin de kararlara ortak olması ve gelirden pay alması yönünde bir talep ileri süremiyor; daha doğrusu bu yöndeki talepleri ve tezleri dikkate almıyor.

İkincisi, 1982 Deniz Hukuku Sözleşmesi'ni imzalamamış olan Türkiye, GKRY'nin tek taraflı iddia ve ilanları karşısında bir hak ve iddiaya sahip olamıyor. GKRY, 2004 yılında tek taraflı olarak kendi Münhasır Ekonomik Bölge'sinin (MEB) sınırlarını 200 mile, bitişik bölgesini 24 mile çıkarttığını söyledi. Bu hesaplara, GKRY'nin hak iddiası Türkiye karasularına kadar uzanıyor ve hatta Türkiye'nin karasularını ihlal ediyor. Türkiye ise kendi MEB'ini ilan etmiyor, ancak söz konusu bölgede fiilen (ipso facto) ve başlangıçtan beri (ab initio) olan haklarını muhafaza ettiğini ve bu hakların geçerli olduğu sahalarda hidrokarbon arama-çıkarma faaliyetlerine izin vermeyeceğini ilan etti. Ancak Türkiye Deniz Hukuku Sözleşmesi'ni imzalamadığı için itirazları dikkate alınmıyor. Tersten, Türkiye'nin kendi karasularının açıklarında hidrokarbon aramak üzere harekete geçmesi, Güney Kıbrıs ve onu destekleyen emperyalistler tarafından "işgalci"likle suçlanıyor.

Üçüncüsü, uluslararası hukuk Doğu Akdeniz'i bir "yarı kapalı deniz" olarak

Doğu Akdeniz'de enerji savaşları

tanımladığı için deniz sınırlarının "kıyaslı olan ülkelerin anlaşmasına bağlı olarak belirlenmesi" olduğunu sunuyor aslında. Yani Türkiye, Deniz Hukuku Sözleşmesi'ne taraf olmasa bile, Doğu Akdeniz'e sınırı olan Güney Kıbrıs, Suriye, Lübnan, İsrail ve Mısır ile masaya oturarak karasuları ve MEB konusunda bir anlaşmaya varması mümkün. Ancak bu ülkelerin hiçbirisi ile düzgün bir diyalog içinde olmadığı, dahası hepsiyle kavgalı olduğu için, Türkiye bu olanaktan da yoksun.

Bölgedeki bütün ülkeler hem kendi aralarında, hem de ABD, Katar, İtalya, Fransa gibi ülkelerle anlaşmalar yaparak Akdeniz'in hidrokarbon rezervlerini paylaşıyorlar; Türkiye ise bu alana girmeye çalıştığı anda tüm bu ülkelerin engellemelerine maruz kalıyor. Buna rağmen Türkiye fiili durum yaratarak arama çalışmalarını sürdürüyor. Türkiye'nin bölge ülkelerinin ittifakı karşısında kullandığı bir yöntem de, Güney Kıbrıs ile Türkiye arasında itilafli bölgelerde arama yapmak isteyen şirketleri, askeri tehdit oluşturarak, deniz kuvvetlerine ait gemiyi öne sürerek engellemek...

Akdeniz'de hidrokarbon yağması

Doğu Akdeniz'de 2009 yılında zengin petrol ve doğalgaz kaynakları olduğu keşfedildiğinden beri, kıyı ülkeler ve emperyalistler bunu ele geçirme-yağmalama peşinde. Ancak bölgedeki enerji kaynakları 2-4 bin metre derinlikte ve çıkarılması güç kaynaklar. Bu nedenle emperyalist petrol tekelleri ile kıyı ülkeler arasında anlaşmalar yapılıyor.

Güney Kıbrıs'ın güneyinde, özellikle Lübnan-İsrail-Mısır arasında kalan bölgede önemli petrol yatakları tespit edilmiş durumda.

İsrail'in Delek şirketi, ABD'li Noble ile birlikte Tamar ve Leviathan sahalarında çıkarma faaliyeti yürütüyor; ancak Gazze'nin tam karşısına denk düşen bölgede şimdilik bir çalışma yok. Gelecekte Filistin'in hak iddia edebileceği bu bölge, İsrail açısından sorun teşkil ediyor.

Mısır, İtalyan ENİ ve Fransız Total şirketi ile birlikte Calypso alanında Mısır'a ait Zohr bölgesinde çalışıyor. Şubat 2018'de burada zengin yataklar bulunduğu duyurulmuştu.

Güney Kıbrıs kendisine ait ilan ettiği deniz alanını 13 bloka ayırmış; bu blokları anlaşmalarla farklı şirketlere tahsis etmiş durumda. Bu bloklarda yukarıda sıraladığımız petrol tekellerinin yanı sıra, Koreli Kogas, ABD'li ExxonMobil ve Katar Petrolleri çalışmaları yapıyor.

Ancak Güney Kıbrıs'ın 13 bloka ayırdığı bölgede yer alan 1, 2, 3, 8, 9, 12 ve 13 numaralı bloklar, KKTC tarafından TPAO'ya petrol ve doğalgaz arama ruhsatı verilen A, B, C, D, E, F ve G bölgeleriyle çakışıyor. Yani bu bölgelerde hem Türkiye hem de Güney Kıbrıs hak iddia ediyor. En yoğun gerilim de bu bölgelerde çıkıyor.

Şubat 2018'de İtalyan ENİ tekeli, Türkiye ile GKRY arasında itilafli olan 3. Bloкта arama yapmak üzere harekete geçmişken, Türkiye savaş gemileri buna engel oldu. Bunun üzerine ABD, bölgeye 6. Filo'yu gönderdi. 6. Filo, ExxonMobil'in bölgede faaliyetlerini sürdürürken eşlik ediyor, askeri koruma sağlıyor. Türkiye'nin tutumu, bölgedeki askeri varlığın artmasına bahane yapıldı.

Lübnan ise İsrail ile itilafli olduğu bölgede petrol çıkarmak için İtalyan ENİ, Fransız Total ve Rus Novatek şirketleri ile anlaşma yaptı.

19. yy sonunda Süveyş Kanalı üzerinden Akdeniz'den Hint Okyanusu'nun yolu açıldığından beri, Kıbrıs adasının stratejik önemi arttı. O günden itibaren Kıbrıs adası, Akdeniz'deki hegemonya mücadelesinin önemli bir yeri haline geldi. Ardından 2009'dan itibaren bulunan hidrokarbon kaynakları, bu bölgeyi daha da stratejik bir hale getirdi ve petrol-doğalgaz savaşlarının rotasında önemli bir rol üstlenmeye başladı. Buna, Çin'in son yıllarda Asya-Afrika-Avrupa kıtasını bir ağ gibi sarmaya başlayan Kuşak ve Yol Projesi'ni eklemek gerekiyor. Bu projenin Çin'den uzanan kollarından biri de, İran-Irak-Suriye hattından Akdeniz'e açılıp buradan Avrupa'ya ulaşmayı hedefliyor. Ve Kıbrıs adası bu yolun da tam üzerinde bulunuyor.

Bütün bunlar, Kıbrıs üzerindeki kavgayı daha da büyütüyor. Son aylarda bölgeye yapılan askeri yığınak da artırıldı. İngiltere Güney Kıbrıs'taki askeri üslerine 121 tane daha F-35 gönderme kararı aldı. ABD, 6. Filo'nun ardından başka savaş gemilerini de bölgeye taşıdı.

Kıbrıs çevresinde emperyalistler ve kıyıdaş ülkeler arasında çeşitli toplantılar yapılıyor, doğalgaz çıkarma ve sevkiyat anlaşmaları imzalanıyor. Katar gibi "Türkiye'nin dostu" görünen ülkeler bile, bu koalisyonlarda yer alıyorlar.

Türkiye ise, özellikle son yıllara damgasını vuran dengesiz dış politikasının sancılarını Doğu Akdeniz havzasındaki gelişmeler karşısında da yaşamaya devam ediyor.

Türkiye'yi sıkıştıran bir unsur da KKTC halkının içinde bulunduğu durum. Türkiye'nin "garantörlüğü", KKTC halkı için AB'ye girişin önündeki engel olarak algılanıyor. Keza AKP hükümetinin dengesiz ve baskıcı dış politikası Kıbrıs halkı için soruna dönüşmüş durumda. Bu nedenle, **Güney Kıbrıs ile yaşanan gerilimde, KKTC halkı AKP yönetiminin yanında değil.** Bu durum, Türkiye'nin Kıbrıs'taki durumunu daha da sıkıntılı hale getiriyor.

Paris sokaklarını fethetmek...

Bu yıl Paris'te 1 Mayıs, burjuva sınıfıyla işçi sınıfı ve emek cephesi güçlerinin mücadelesinin en sert yaşandığı alan oldu. Aylardır Gilet Jaunes (Sarı Yelekliler) kitlesel güç olarak aynı cephede yer alıyordu. Kuşkusuz bunda payı oldu.

Başta iki ayrı alanda toplanma kararları olmasına rağmen, aynı alanda buluşuldu. Her zaman hazır olan devlet güçleri de çok daha fazla güç yığılmıştı Montparnes Alanı'na ve çevresine. Yollar kapatılmıştı. Binlerce insan metrolarda, yollarda bloke edilmiş, alana gelmeleri engellenmişti. Alana gelen metro istasyonlarının çoğu da kapatılmıştı. Devletin bütün bu önlemlerine rağmen, yüzbinlerce sendikalı-sendikasız işçi-emekçi, antifaşist, antikapitalist göçmen ve evsiz-işsiz eylemci, alanı adeta hınca hınç doldurmuştu.

Biz de aylardır içinde yeralarak gelişmeleri okumaya, anlamaya çalıştığımız Sarı Yelekliler'in eylemlerinin bu 1 Mayıs'taki önemini dikkate almış, görüştüğümüz arkadaşlara anlatmış, birlikte eylemlilikleri güçlendirmek için çağrılarımızı yoğunlaştırmıştık. Gerçi bazı Türkiyeli devrimci ve Kürdistanlı arkadaşların gündemi seçim sonuçları ve açlık grevleri olduğundan, süreci birlikteliğe götürmekte sıkıntı çekiyorduk. Bunu da gidermek için, 1 Mayıs öncesi yapılan eylemleri ortak paydada yürütmeye çalıştık. İşimiz önceki yıllara oranla daha zordu. Bu anlamda eylemlere imza atmadan katılıp süreçle ilgili görüşlerimizi açıkladık.

Sürece ilişkin en net davranış bizim çalışmalarımızda ortaya çıkıyordu. Bir yandan ülkemizdeki 1 Mayıs çalışmalarımızın ana hedefini gösteren afişlerimiz ve pullamalarımızı Türkiyeli ve Kuzey Kürdistanlıların yoğun olarak yaşadığı Strazburg Saint Denis semtinin duvarlarına yapıştırırken, bildirimizi de 1 Mayıs'ta dağıtmak üzere hazır hale getirdik. **Bu süreçte zorlukla 1 Mayıs Platformu kuruldu.** Zaten geçen sene de platform çerçevesinde yapılacak işler konusunda, özellikle alanda SMF' ve PDD' dışında diğer kurumlar sorumluluklarını yerine getirmemiş, dağınıklık ve organizasyon eksikliği ortaya çıkmıştı. Bu sene de böyle olma ihtimali çok yüksekti. Tüm olumsuzluklara rağmen, yapılan toplantıda birlik içinde Kürdistanlı ve Türkiyeli kurumların hareket etmesini istedik. Ve bunun hayata geçmesi için yapılan iki toplantıda, gücümüzün üzerinde azami sorumluluklar yüklenmeye çalıştık. Her dönem bizlerden ayrı çalışmalar yapan Kuzey Kürdistanlı arkadaşların, bu sene bizlerle ortak bir çalışma içinde olması konusundaki önerilerimiz kabul gördü. Onlar da gerçekten geçmiş yıllara oranla bu sene çok sıcak davrandılar. Daha önce kurdukları Yaşam Platformu'nu da, 1 Mayıs Platformu'yla birleştirerek ortak çalışmaları ön planda tuttular. İki aşamalı kutlamayı ortaklaştırdık. Alandaki çalışmaların ilk 1,5 saatlik bölümünde saygı duruşu ve açılış konuşması görevini biz, kurumumuz adına alırken, diğer kurumlar da çeşitli araç ve materyallerin temini ve alana ulaştırılmasını paylaştı. **Ortak**

sloganların yanısıra, her kurumun temsilcilerinin, kendi bildirilerini okuması kararlaştırıldı. Kuzey Kürdistanlı arkadaşların önerisiyle, öncelik biz devrimci kurumlara verildi. Kortej sıralamasında ise öncelik Yaşam Platformu'na bırakıldı. Bütün kurumlar tarafından, kendi arabalarını kullanma ve ajitasyon-propaganda serbestliği kabul gördü. Ana araç iki platform arasına konularak, ortak sloganlar ve konuşmaları önde tutma kararı benimsendi. Alanda da bu yönde ortak bir çaba içinde olundu. Bu, daha sonraki dönem ortak çalışmalar yürütme, birlik ve dayanışma içinde olmak için de çok anlamlıydı.

Tek sorun, sendikaların ve Sarı Yelekliler'in ayrı ayrı toplanma ihtimaliydi. Platform olarak ilk etapta sendikalarla birlikte yürüme, sonrasında ise kurumlar olarak Sarı Yelekliler'in eylemlerine katılma yönünde karar çıktı. Yanısıra son dakikada ortaya çıkacak, gün içinde yaşanacak gelişmelere göre durumu değerlendirip hareket etme üzerine görüş birliğine vardık.

1 Mayıs'tan 1 gün önce kendi inisiyatifimizi de kullanarak alan yerini gezdikten sonra, en uygun toplanma yerini komiteye sunduk. Alan çok küçük ve dardı. Üstelik alana açılan tüm yollar polis tarafından tutulduğunda, hareket etmek ve çalışma yürütmede sıkıntı olma ihtimali çok yüksekti; öyle de oldu.

1 Mayıs sabahı satış yapmak için stand açmak isteyen tüm kurumların standları ve pankartları polis tarafından toplatılmıştı. Sonraki dakikalarda **kalabalık yoğunlaştığında, kurumlar yine de pankartlarıyla alanı süslediler. Araçlar alandan çıkartılırken, bizim ortak kullanacağımız kamyonet, sorumlu arkadaşlar tarafından alanda tutulmuştu. Aracı bayraklarımızla süslemiştik.** Ve aracımızın alandaki neredeyse tek araç olması, çok ilgi çekmişti. **Çaldığımız müziklerimiz de Sarı Yelekliler'in ve diğer grupların ilgi odağı oluyordu.** Bu arada yoldaşlarımızın bazıları alana gelirken, bazıları da polis barikatlarının aşmanın çabasıındaydılar.

Kalabalık çoğalırken, ortalık gerilmeye başladı. İlk başlarda Sarı Yeleklilerin eylemlilikleri boyunca, devlet yanlısı yayın yapan BMF TV'ye karşı kitleden tepkiler yükseldi. Saatler ilerledikçe alanda toplanan

binlerce insan, polisin kurulan barikatları kaldırmasını, yolları açmasını istemeye başladı. Polis şiddeti, atılan sloganlarla protesto ediliyordu. Erken yürüme kararları doğrultusunda, saat 14'e çağrı yapan sendikaları beklemeden Sarı Yelekliler, yürüyüş güzergahı olan Place de Italy'e doğru yürümeye başlayınca alan bir anda boşaldı. Hatta platformdaki bazı Türkiyeli kurumlar da harekete geçti, ama kısa bir süre sonra kortej tıkanı. Biz de sendikaları beklemek için arabamızı yürüyüş güzergahında konumlandık. Ama öndeki Sarı Yelekliler de yürüyemiyordu. Arkamızda binlerce insan toplanmış, alan hınca hınç dolmuştu.

Herhangi bir karmaşa yaşanmaması için kitemiz halaya durdu, davul-zurna eşliğinde.

Tam komite olarak kendi programımızı başlatmayı düşündüğümüz bir anda, polis ön taraftan gaz fişekleri attı kitlenin üzerine. Ve bir anda ortalık savaş alanına döndü. Geriye çekilen binlerce eylemciyle beraber, yaşanan karmaşa yüzünden birden bir çok çocuklu arkadaş ezilme durumuyla karşı karşıya kaldı. Yaşamamak bile sonraları bir çok defa hakkında yazılar okuduğumuz, fotoğraflarına baktığımız ve her yıl gündemleştirdiğimiz 1977 1 Mayıs katliamı organize edilmek isteniyordu adeta. Aracın üstündeydim ve hemen yayını keserek kitleyi sakinliğe çağıran anonslar yaptım. Bir nebze telaşı önledikten sonra çocukların korunmasını, daha güvenli bir yerlere aileleriyle çekilmelerini ve mümkün olduğunca da alan dışına, kalabalığın dışına çıkmalarını anons ettim. Kortejimizden bir çok arkadaş da neler olduğunu öğrenmek için ön saflara ilerlediler.

Yaşanan bu ilk saldırıların ardından, ortalık biraz sakinleşince, arabanın üzerindeki bir çok eşyanın yanma tehlikesi taşıyor olması riskini gözönünde bulundurarak, arabayı nispeten biraz geriye aldık. Aracın Çav Bella marşını çalarak geri çekildiği sırada, biraz dinlenmiş olan kitle yeniden hareketlendi ve alkışlarıyla arabamızın etrafında bir yumak oluştu. Polis saldırısını protesto eden sloganlarımızla kitle yeniden polise yöneldi. Tekrar kortej oluşturduğumuz bir anda polis fütursuzca bizim kortejimize saldırıya geçti. Gençlerimizin karşı duruş ve cevap vermesi üzerine polis geri çekildi, gözaltı yapamadı. Güvenlik çemberi oluşturarak arabamızı biraz daha geriye çekerek biz de Gazi Direnişi'nde aramızdan bedenen ayrılan ama kavga alanlarımızda hep bizimle olan İhtilalci yürek Zeynep Poyraz yoldaşımızın "Bizsiz olmaz bu işler" sözleriyle kavganın en ön saflarına doğru ileri atıldık. Ve **ölümsüzleşen İhtilalcilerin özgürlük ruhuyla kavga alanlarında destanlar yazmaya bir kez daha and içtik 2019 1 Mayıs'ında, "Komün'ün çocukları"yla ve dillerdeki enternasyonal marşımızla Paris sokaklarında.**

YAŞASIN 1 MAYIS!

BIJİ YEK GULAN!

VIVE LE 1'ER MAİ!

KAHROLSUN ÜCRETİ KÖLELİK DÜZENİ!

YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ!

Paris PDD

15-16 Haziran 1970 Büyük işçi direnişi

"16 Haziran yüzbin işçi yürüdü

16 Haziran genel direniş

Burjuvaziye, tüm sömürüye

Nasırlı ellerin yumruğu bugün!"

Hakkında böyle marşların yazıldığı, Türkiye işçi sınıfının en büyük eylemidir 15-16 Haziran... İki gün boyunca İstanbul ve İzmit'te üretimi durdurarak yollara dökülen işçiler, 4 şehit pahasına ve sarı sendikacılara rağmen AKP ve CHP hükümeti tarafından gerçekleştirilen sendikasıylaştırma saldırısına direndiler.

1970 yılında AKP ve CHP hükümeti Meclis'e 274 ve 275 sayılı kanun tasarılarını hazırladı. Bu tasarıya göre, 1963'te yürürlüğe giren İş Kanunu'nda değişiklikler yapılıyor ve işçilerin sendika seçme hakkı gasp ediliyordu. Bu, o dönem giderek büyüyen Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu DİSK'in yok edilmesi demektir. 13 Haziran 1970'de bu tasarı, cumhurbaşkanı tarafından onaylandı.

O yıllarda işçi sınıfı hareketi yükselişe geçmişti. İşbirlikçi Türk-İş'ten kopuşlar başlamış ve DİSK'e akışlar hızlanmıştı. Burjuvazinin amacı, işçilerin bu akışını önlemektir. Bir anlamda işçilerin devrimleşmesinin önünü kesmektir.

15 Haziran günü, yasaya tepki olarak Anadolu

yakasında bir yürüyüş başladı. Kartal, Paşabahçe, Beykoz, Maltepe'den katılımlarla, Ankara yolu trafiğe kapandı. Gebze'den de yürüyüşler başladı.

16 Haziran'da ise, Avrupa yakasındaki fabrikalar eyleme geçti. Birçok semtten de yürüyüşe geçen kitleler, valilik önüne ulaşmaya çalıştılar. Yürüyüşlere 75 bin dolayında işçi katıldı. Sokaklarda polis, askerle çatışarak, bariyerleri aşarak yürüdüler dört bir koldan... Türk Demirdöküm, Rabak, Sungurlar, Derby, Elektrometal, Auer, Çelik Endüstrisi, Otosan, Arçelik ve Vita fabrikalarından yoğun katılımlar oldu. İşçilerin yanı sıra esnaflar, öğrenciler ve semtler de katıldı bu büyük direnişe...

15 Haziran akşamı Bakanlar Kurulu, gösterilerin olduğu illerde 60 günlük sıkıyönetim ilan etti ve sendikacıları tutukladı. Kolluk güçlerinin saldırıları sonucu Mutlu Akü fabrika işçisi Yaşar Yıldırım, Vinteks işçisi Mustafa Bayram, Cevizli Tekel işçisi Mehmet Gıdak ve esnaf Doğukan Dere öldüler. Eylemlerin ardından da Hüseyin Çapkan ve Necmettin Giritöğlu adlı işçiler yaşamlarını yitirdi.

Olayların gelişiminden korkan DİSK, işçilere evlere dönme çağrısında bulundu. Bu tutumuyla eylem

kırıcılığı rolü üstlendi. Dönemin DİSK başkanı Kemal Türkler'in radyodan yaptığı çağrılara rağmen, işçiler sokaklarda çatışmaya devam ettiler.

Burjuvazi, bu büyük direnişin ardından yasayı iptal etmek zorunda kaldı. Bununla birlikte işçi sınıfının gücünden duyduğu korku daha da arttı. 12 Mart 1971 darbesini örgütleyerek, işçileri devrimci önderlerden soyutlamaya girişti. İşçiler, bir süre sessizliğe gömüldü, fakat ardından çok daha güçlü bir şekilde sokaklara döküldüler, grevler ve direnişler örgütlediler.

15-16 Haziran, işçi ve emekçiler mücadelesine ışık tutan, yol gösteren bir direniştir. Hakların sokakta, dişe diş bir mücadele ile kazanıldığını gösteren, "hak verilmez alınır" şiarını pratikte kanıtlayan bir direniştir. Bugün krize karşı mücadelede, işçi ve emekçilerin izlemesi gereken yolu da göstermektedir.

Hapishanelerdeki engellemelerden dolayı elimize gecikmeli şekilde ulaşan tutsakların 1 Mayıs mesajlarını yayınlamayı sürdürüyoruz...

Selam olsun 1 Mayısı yaratanlara, yaşatanlara, büyüterek yarınları taşıyanlara, bin selam...

Biji Yek Gulan! Ju Gulane Ve vo! Yaşasın 1 Mayıs!

Merhabalar, sevgili Proleter Devrimci Duruş'cu Düşdaşlar...

Kartepe'nin bahara duran eteklerinden Mayıs kızılığında komünar selam ve sevgilerimi gönderiyorum. Düşdaşlığın olanca coşku ve içtenliğiyle herbirinizi sımsıcak kucaklayıp çalışmalarınızda başarılar diliyorum. Dünya işçi-emekçi sınıfların birlik mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs bayramınızı komünar coşku ve kararlılıkla selamlayarak kutluyorum...

31 Mart yerel seçim sonuçlarının topluma düşürdüğü karabulutları dağıtan cemreyi, şimdi hep birlikte 1 Mayıs alanlarında büyüterek, hakim kılmak istenen gerici atmosferi dağıtmak için... Zam ve zulme karşı işçi ve emekçileri birlik, mücadele ve dayanışma çatısı altında örgütlemek için... İşçi ve emekçilerin milyonlar olduğunu, tek adam ve sisteminden büyük ve güçlü olduğunu pratikte deneyimleyip hissetmeleri için, 1 Mayıs önemli bir olaydır. Bu olanağı devrim ve sosyalizm lehine bulunduğu alan ve mevzide değerlendirmeye çalışan tüm düşdaşlara çalışmalarında sonsuz başarılar...

Biz tutsak partizanlar da aklımız ve yüreğimizle,

Tutsaklardan 1 Mayıs mesajları

sınırlandırılmayan düşgücümüzle; bir nehrin denizlere-okyanuslara hasreti ve coşkuyusuyla 1 Mayıs alanlarına akarak, alanlardaki düşdaşlarımızla omuz omuza bayram halaylarına duracağız...

Özgür gelecekte buluşuncaya değin, sağlık, direnç ve umutla kalalım. Asla düşsüz kalmayalım!

Not: İmralı tecritinin sonlanması için SAG'ta olan bir direnişçi olarak, halklarımızı direnişimize sahip çıkmaya, sesimize ses katmaya, birlikte kazanmaya davet ediyorum. Direnişimiz kazanacak! BİZ KAZANACAĞIZ! İYİ Kİ VARSINIZ!

Derginin son sayısı geldi. Duyarlılığınız için teşekkürler...

Komünar selamlar

Tutsak Partizan Haydar Sönmez

2 Nolu F Tipi Hapishanesi A-7 KOCAELİ

Proleter Devrimci Duruş emekçilerine
MERHABA;

Dünyanın her yerinde artan sömürü ve işsizlik, işgal, yokluk ve yoksulluk, borç köleliği ve kitlesel göçlerin sorumlusu, emperyalist-kapitalist sisteme karşı, proleter devrimci sınıf mücadelesinin güçlenip gelişeceğine olan inancımızla dünya işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 MAYIS'ı kutluyoruz.

Yaşasın 1 Mayıs! Biji Yek Gulan!

Not: Derginiz düzenli gelmektedir, teşekkürler. Mart ayı itibarıyla adımıza gelen sosyalist basın ve Y. Yaşam engellenmektedir.

Kandıra 2 Nolu F Tipi Hapishanesi

MKP Tutsakları

Veysel Kaplan

Merhabalar

1 Mayıs emek ve dayanışma gününüzü kutluyorum. Yaşasın 1 Mayıs!

Sevgili Çağdaş, özgürlük güzel! Gözün aydın. Dergide seni yeniden görmek güzel.

Dostlukla...

Recep Çikitel

2 Nolu F Tipi Hapishanesi

Kandıra-Kocaeli

3 Haziran 1963-Nazım Hikmet Öldü

Dünyada en fazla tanınan Türk şairi ünvanını sahip Nazım Hikmet, yaşadığı süre boyunca işçi ve emekçilerin yaşam ve mücadelelerini şiirlerine döktü. Bu yüzden yıllarca hapis yattı, sürgün edildi. Fakat inançlarından asla taviz vermedi. “Sevdalınız komünisttir” diyerek siyasal kimliğini her koşulda ortaya koydu.

“Sosyalist gerçekçi sanatçı” diyordu, “kendi halkının ve diğer halkların sanat geleneklerinden yararlanacaktır... Halkım için, başka halklar için, en yenisinden, yöneticisine kadar partimin tüm üyeleri için, bu erdem taşıyan şiirler, tiyatro oyunları yazmak isterim. Ama bunun için doğru olmayı, öyle söyle, süssüz, belirsizlikten uzak yazmayı, sağ kulağımı sol elle göstermeye kalkmamayı bilmek gerek.”

Öyle de yaptı. Son nefesine kadar işçi sınıfının, halkların mücadelesinin yanında yer aldı ve onların sesi oldu. “Partili sanat”ın en güzel örneğini verdi. Eserleri ve mücadelesi ile daima yaşayacak...

Günler ağır

Günler ölüm haberleriyle geliyor.

En güzel dünyaları yaktık ellerimizle
ve gözüümüzde kaybettik ağlamayı...

Bizi bir parça hazin ve dimdik bırakıp

gözyaşlarımız gittiler

ve bundan dolayı

unuttuk başışlamayı...

Varılacak yere kan içinde varılacaktır.

Ve zafer

artık hiçbir şeyi affetmeyecek kadar

tırnakla sökülüp koparılacaktır...

☆ 1 Haziran 1971- Hüseyin Cevahir katledildi
İstanbul-Maltepe’de bir evde polis tarafından kuşatıldılar. 3 gün boyunca süren direnişte, THKP-C önderlerinden Hüseyin Cevahir katledildi, Mahir Çayan yaralı olarak yakalandı.

☆ 2 Haziran 1970- Orhan Kemal öldü
İşçi ve emekçilerin yaşamlarını konu eden romanlarıyla ünlü Orhan Kemal, Nazım Hikmet’le kaldığı cezaevinde, onun yönlendirmesi ile roman yazmaya başladı. Kendisi de işçi olarak çalıştığı için, işçilerin hayatını romanlarında işledi. Hanımın Çiftliği, Bekçi Murtaza, El Kızı gibi romanlarıyla ünlüdür

☆ 2 Haziran 1991- Ahmed Arif öldü
“Hasretinden prangalar eskittim” kitabıyla ünlenen Ahmet Arif, Kürt halkının acılarını, özlemlerini işlediği kadar, emekçilerin sorunlarını da şiirlerine yansıttı. “Nerede olursan ol / İçerde, dışarda, derste, sırada / Yürü üstüne - üstüne / Tükür yüzüne celladın / Fırsatçının, fesatçının, hayının.../Dayan kitap ile / Dayan iş ile / Tırnak ile, diş ile / Umut ile, sevdâ ile, düş ile /Dayan rüsva etme beni.”

☆ 3 Haziran 1949- Mikhaıl Kalinin öldü
Ekim Devrimi’nin önderlerinden Kalinin, Bolşevik Partisi’nin MK’sı dahil her kademesinde yer aldı. 1949’da hastalıktan öldü. Türkçeye de çevrilmiş en önemli eseri “Devrimci Eğitim Devrimci Ahlak”tır.

☆ 6 Haziran 1981- MLSPB militanları Tamer Arda, Mete Atilla Ermutlu, Ercan Yurtbilir ve Doğan Özzümrüt, Maltepe’de ve Sefaköy’de ellerinde

silahlarıyla çatışarak şehit düştüler.

☆ 8 Haziran 1844- Almanya’nın Silezya bölgesinde işçiler açlığa karşı ayaklandı.

☆ 13 Haziran 1969- Alpagut işgali
Çorum’da bulunan ve Özel İdare tarafından işletilen linyit sektörü, işçiler tarafından işgal edildi. Çalışma koşullarına karşı 786 işçi, 34 gün boyunca oluşturdukları komiteyle işyerini yönettiler ve bu sürede üretimi yüzde 50 oranında arttırdılar.

☆ 15 Haziran 1915- 19 Ermeni devrimci asıldı
Sosyal-demokrat Hınçak Partisi’nin MK üyesi Paramaz (Madteos Sarkisyan) ve 19 yoldaşı İstanbul Beyazıt Meydanı’nda asıldı. Paramaz, idam sephasında şöyle haykırdı: “Siz sadece bizim vücudumuzu yokedebilirsiniz, fakat inandığımız fikirleri asla... Yarın Ermenilik ülkenin doğusunda özgür ve sosyalist Ermenistan’ı selamlayacaktır. Yaşasın Sosyalizm!”

☆ 16 Haziran 2005- MKP/HKO üyeleri Mercan’da katledildi

MKP Genel Sekreteri Cafer Cangöz, Aydın Hanbayat, Okan Ünsal, Ali Rıza Sabur, Alaattin Atas, Cemal Çakmak, Berna Saygılı Ünsal, Kenan Çakıcı, Ökkeş Karoğlu, Taylan Yıldız, İbrahim Akdeniz, Dursun Turgut, Binali Güler, Ahmet Perktas, Gülnaz Yıldız, Çağdaş Can, Ersin Kantar, kongre için Dersim’e giderken vahşice katledildiler.

☆ 18 Haziran 1936- Maksim Gorki öldürüldü

Kendisi de işçi olan ve çok yoksul bir çocukluk geçiren Sovyet yazarı, emekçilerin yaşamlarını anlatan romanlar yazdı. “Ana” kitabı, en çok bilinen eseridir.

☆ 19 Haziran 1953- Rosenberglar idam edildi

Ethel ve Julius Rosenberg, ikinci emperyalist savaş sonrası ABD’de “Mc Cartycilik” olarak bilinen “cadı avı”nda tutuklanandılar. Sovyetler Birliği’ne atom bombasının sırlarını verdikleri iddiasıyla “Sovyet Ajanı” ilan edildiler ve idamla cezalandırıldılar. Af diledikleri takdirde çocuklarına kavuşacakları söylendi, ama onlar bunu kabul etmedi. “Ya suçsuzluğumuza

inanan onca insan, onlar da bizim çocuklarımız değil mi? Onlara ihanet etmeyeceğiz ”dediler. Tam da evlilik yıldönümlerinde Sing Sing Hapishanesi’nde elektrikli sandalyede idam edildiler.

☆ 20 Haziran 1933- Clara Zetkin öldü

1857’de Almanya’da doğan Zetkin, 1910 yılında toplanan Uluslararası Kadın Konferansı’nda 8 Mart’ın Dünya Emekçi Kadınlar Günü olarak kutlanmasını sağladı. Kadının kurtuluşunun koşulunun, “özel mülkiyetin kalkması ve kadının toplumsal üretime girmesi” olarak görüyordu. Emekçi kadınların mücadelesine çok önemli katkılar sundu.

☆ 25 Haziran 2005- Kazım Koyuncu öldü

Laz müziğini geliştiren ve Karadeniz şarkılarını geniş kitlelere sevdiren Kazım Koyuncu, Çernobil sonrası Karadeniz’de yaygınlaşan kanser hastalığına yakalanarak yaşamını yitirdi.

☆ 27 Haziran 1905- Potemkin Ayaklanması

Dünyada ilk kez düzenli bir ordunun gemisinde yaşanan ayaklanmadır. 1905 Devrimi’nin başlangıcı olmuştur. Devrimin yenilgisinin ardından mürettebatıyla birlikte Romanya’ya sığınan gemi, ancak 1917 devriminden sonra geri dönebildi.

☆ 28 Haziran 1926- Cerjinski öldü

Sovyetler Birliği’nde devrimin ardından karşı devrimcilerle mücadele etmek için kurulan ÇEKA’nın başında görevlendirildi ve iç savaş sırasında önemli başarılar elde etti.

☆ 30 Haziran 1925- Şeyh Sait ve 46 arkadaşı idam edildi.

☆ 30 Haziran 1980- Çorum katliamı

Devlet eliyle organize edilen katliamda, sivil faşistler, Alevi mahallelerine saldırdılar. 26 kişi öldürüldü, yüzlerce aile de Çorum’u terk etmek zorunda kaldı.

Haziran ayında şehit düşen İhtilalci Komünistler

17 Haziran 1984- Mehmet Fatih Öktülmüş

21 Haziran 1978- Muzaffer Mutlu

İstanbul’da sivil faşistler tarafından katledildi. Cenazesi, Amasya ve İstanbul’da düzenlenen gösterilerli Amasya’da toprağa verildi.

30 Haziran 1980- Songül Kayabaşı

15-16 Haziran direnişinin yıldönümünde İstanbul Kartal

Karlıktepe’de düzenlenen silahlı korsan gösteride çıkan çatışmada bir asteğmen ve iki er öldürüldü. Bunun üzerine Kartal’da terör estiren devlet, yüzlerce devrimciyi gözaltına aldı. TİKB sempatizanı Songül Kayabaşı ile TKP-ML sempatizanı Aziz Aras işkencede katledildi.

Ekonomi yokuş aşağı

Ekonomik krizin etkileri, kendisini her geçen gün daha fazla ortaya koyuyor. İnsanlar kendi yaşamlarında doğrudan bu etkileri hissediyorlar. Alım gücünün düşmesi, fiyat artışları, işsizlikteki artış, kapanan işyerleri gibi unsurlar, krizin doğrudan görüngüleri olarak hayatımızı kuşatmış durumda.

İşçi ve emekçilerin yaşamlarında görüp-tanık oldukları gerçekler, ekonominin farklı alanlarındaki rakamların açıklanmasıyla da kanıtlanıyor. Bütün veriler, ekonomik krizin giderek daha da sertleştiğini, daha da kötüsünü, bir iyileşme ihtimalinin yakınlarda olmadığını gösteriyor.

Devletin temsilcileri, çeşitli biçimlerde bu rakamları çarpıtmaya, değiştirmeye ve manipüle etmeye uğraşıyorlar. Amaçları seçim öncesinde kitlelerin bilinçlerini bulandırmak, demagojilerle kandırmak... Ancak onların çabaları bile, rakamları örtmeye, krizin sertliğini yumuşatmaya yetmiyor.

Büyüme değil küçülme

31 Mayıs günü açıklanan büyüme rakamlarına göre, Türkiye ekonomisi 2019'un ilk çeyreğinde yüzde 2,6 daraldı.

Gerçekte ekonominin yüzde 3,6 küçüldüğü, ancak kamu harcamalarında yüzde 7,2 artış olduğu için ekonomideki küçülmenin yüzde 2,6'da kaldığı hesaplanıyor.

AKP'li cumhurbaşkanı Erdoğan, bu durumu "eksi 2,6 büyüdük" diye, son derece anlamsız bir cümleyle ifade ediyor. Kitlelerin "büyüdük" kelimesini duymasını, "eksi" ifadesini ise anlamamasını umuyor. Gerçekte ise bu bir "küçülme"dir. Ve "küçülme", ekonomik krizin en kötü evresidir.

Rakamlara göre son 10-15 yıldır ekonominin motoru olarak görülen inşaat yatırımları yüzde 10,9 azalmış durumda. En büyük krizin inşaatta olduğu biliniyordu zaten.

Daha kötüsü, sanayinin geneline damga vuran küçülme. Mesela dayanıklı madde üretiminde (otomobil ve beyaz eşya) yüzde 19'a varan bir düşüş söz konusu.

Sanayideki düşüş yüzde 4,3 gibi son derece önemli

bir düzeyde. Peşpeşe fabrikalar kapanıyor ya da "yanıyor". 2018'in başından bu güne, fabrika yangınlarında anormal artışlar görüldü. Patronlar doğrudan fabrika kapatmak yerine yakmayı tercih ediyorlar. Böylece hem işçilere karşı mali yükümlülüklerinden kurtulmuş oluyorlar, hem de sigorta parası alabiliyorlar.

Ancak kapanan ya da yanan fabrikalar, en başta büyük bir işçi kıyımı anlamına geliyor. Sadece Ağustos 2018-Şubat 2019 tarihleri arasında 2 milyon kişi işten çıkarıldı. (DİSK-AR Mayıs 2019 Raporu) Diğer taraftan bir fabrikanın kapanması, üretimde bir ek-silme oluşturuyor. Bu da ekonomideki çöküşü hızlandırıyor.

Artış kamu harcamalarında

Açıklanan büyüme rakamlarında en çarpıcı veri, harcamalarla ilgili. Buna göre hane halkı harcamaları, 2019'un ilk çeyreğinde yüzde 4,7 azalmış iken, kamu harcamaları yüzde 7,2 artmış!

Bu rakamlar son derece önemli. İnsanların artık pazarlarda-marketlerde en temel gıda maddelerini bile "kilo" ile değil, "tane" ile aldığını biliyoruz. Herhangi bir harcama kalemi için artık bir değil, birkaç kere düşünülüyor. Hayatın olağan gerekleri konusunda bile "cimrilik" başlamış durumda. Yani "hane halkı", bütçesini denkleştirebilmek için harcamalarını azaltıyor, kesenin ağzını kısıyor.

Devlet ise lüks harcamalarını, savurganlığını, yandaşlarına hortumla akıtılan kaynakları arttırdıkça arttırıyor. Rakamlarda ortaya çıkan "kamu harcamaları", memur-işçi ücretleri değil, halkın yararına yapılmış yatırımlar değil, "sosyal-devlet"in gereği olarak kitlelerin refahını arttırmaya dönük uygulamalar hiç değil.

Öyleyse nedir bunlar? Mesela geçilmeyen köprülere, gidilmeyen hastanelere, uçakların inmediği-inemediği havaalanlarına yapılan ödemelerde hiçbir kesinti-tasarruf yok. Onlara dolar üzerinden hortumla para akıtılmaya devam ediliyor.

Lüks harcamalardan kesinti de yok. Mesela İBB'de (İstanbul Büyükşehir Belediyesi) her yöneticiye yaklaşık 10 makam aracı düşüyor. Hatta, Ankara'nın "eski" belediye başkanı Melih Gökçek, görevden ayrıldığı halde, her biri 1 milyon lira olan 3 adet lüks-zırhlı makam araçlarını teslim etmiyor, gaspedip yanında götürüyor. Keza Binali Yıldırım, artık başbakan olmadığı ve meclis başkanlığından istifa ettiği halde, Çankaya Köşkü'nde kalmaya devam ediyor. Diğer yandan sarayın harcamaları azalmıyor, bütçesi artırılıyor.

Çiğdem Toker'ın 10 Mayıs günü yazdığı yazıya göre, örtülü ödenek harcamaları 16 yılda 17,5 kat arttı; aynı dönemde kamu gelirleri sadece 7,3 kat arttı. Yasalara göre başbakanın kullanımında olan, ama Erdoğan'ın cumhurbaşkanı olmasının ardından cumhurbaşkanının da kullanımına açılan örtülü ödenek, 16 yılda 14,5 milyar TL'ye ulaştı.

Hane halkı harcamaları, 2019'un ilk çeyreğinde yüzde 4,7 azalmış iken, kamu harcamaları yüzde 7,2 artmış! İnsanların artık pazarlarda-marketlerde en temel gıda maddelerini bile "kilo" ile değil, "tane" ile aldığını biliyoruz. Devlet ise lüks harcamalarını, savurganlığını, yandaşlarına hortumla akıtılan kaynakları arttırdıkça arttırıyor. Rakamlarda ortaya çıkan "kamu harcamaları", memur-işçi ücretleri değil, halkın yararına yapılmış yatırımlar değil.

Geçilmeyen köprülere, gidilmeyen hastanelere, uçakların inmediği-inemediği havaalanlarına yapılan ödemelerde hiçbir kesinti-tasarruf yok.

Kamu harcamalarındaki artışın önemli bir kalemi de, “seçim ekonomisi”ne ayrılmış durumda. Erdoğan’ın çay paketlerini otobüsten attığı, miting meydanlarında atılan çay paketlerini kapmak isteyen insanların kavga ettiği görüntüler henüz unutulmadı. Kitlelerin oylarını satın almak için doğrudan devletin bütçesi kullanılmıştı. Devletin uçağı, arabası vb. her tür aracı ile seçim çalışmaları yapılmış, seçim rüşveti olarak verilen her şey bütçeden karşılanmıştı. Erdoğan, seçim sonrasında yapılan bir değerlendirme toplantısında, “karnımı doyuruyoruz, her türlü ihtiyacını karşılıyorruz yine de oylarını vermiyorlar” sözleriyle kendi oy tabanı olan kitleden şikayetlenmişti. Öyle ya, makarna kolileri, çay paketleri, taşlı-tozlu kömür torbaları dağıttılar; işe alma vaatleri savurdular; mitinglerine gelenlerin ellerine sandviç-ayran torbaları tutuşturdular... Daha ne yapsınlar?!...

Rakamlar ortada, “ödediğimiz her kuruş vergi”nin önemli bir bölümü, hükümet kadrolarının lüks harcamaları ve yandaşlarının zenginleştirilmesi için harcanıyor. Bu nedenle, “hane halkı” pazarda sebze-meyveyi “yarım kilo” alırken, ekonomik krize rağmen kamu harcamaları artmaya devam ediyor.

İşsizlik rekorları

Yukarıda son bir yılda işsiz kalan insan sayısının 2 milyona yaklaştığını söylemiştik. Ekonomik krizin yükünü en fazla ve en doğrudan taşıyan kesim, bu süreçte işsiz kalanlar. Bu 2 milyon işçi-işsiz önemli bir kısmı, kıdem tazminatı başta olmak üzere

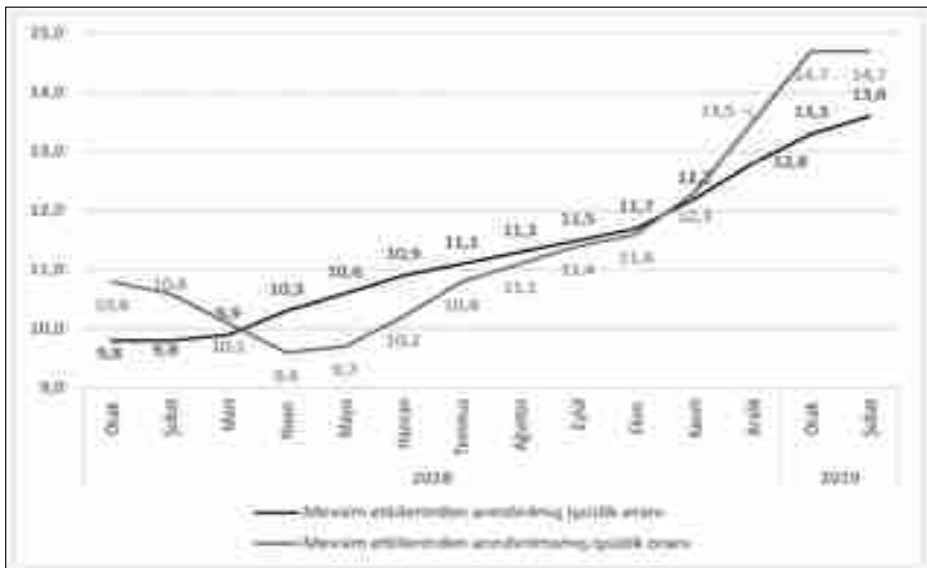
alacaklarından (kimisinin birkaç aylık ücreti içeride kaldı) mahrum biçimde kapı önünde buldu kendini. Ve dışarıda bekleyen milyonlarca işsizden oluşan orduya katılıverdi.

Önemli bir kısmı ise, çeşitli biçimlerde işsizlik ödeneği hakkından mahrum bırakıldı. İşsizlik ödeneği alanların sayısı, Mart 2018’de yaklaşık 436 bindir. Bir yıl sonra, Mart 2019’da, işsizlik ödeneği alanların sayısı ise, yüzde 56 artışla 682 bini aşmıştır. Yani son 9 ay içinde 2 milyon işçi işini kaybetti ve sadece birkaç yüz bin kişi işsizlik ödeneği alabildi.

DİSK-AR’ın Mayıs 2019 tarihli raporu, işsizlik rakamlarının ulaştığı devasa tabloyu ortaya koyuyor. Buna göre, Şubat 2019 itibarıyla dar tanımlı işsiz sayısı 4 milyon 730 bin, geniş tanımlı işsiz sayısı ise 7 milyon 699 bin. Dar tanımlı işsizlik, “son 4 hafta içinde iş arama kanallarından en az birini kullanmış ve 2 hafta içinde işbaşı yapabilecek durumda olan” işsizleri kapsamaktadır. Ve TÜİK her zaman “dar tanımlı” işsizliği temel alır, bunun rakamlarını açıklar. Bu da gerçek işsizliği gizler, rakamları düşük gösterir. Ve bu rakamlara iş aramaktan umudunu kesmiş olan, iş aramayan ancak çalışmaya hazır olan işsizler, part-time çalışanlar, yılın büyük bölümünde işsiz kalan mevsimlik işçiler dahil değildir. Bu rakamları da eklediğimizde, Şubat 2019 tarihinde, 8 milyona yakın işsizden oluşan bir işsizler ordusu ile karşı karşıya kalırız.

Bu dehşet verici bir rakamdır ve ülkemizde “tüm zamanların rekoru” düzeyindedir.

Genç işsiz rakamları da rekorlar

Mevsimsel ve Mevsim Etkilerinden Arındırılmış İşsizlik (Şubat 2018-Şubat 2019)
Kaynak: DİSK-AR İşsizlik Raporu-Mayıs 2019

kırmaktadır. DİSK raporuna göre tarım-dışı genç işsizliği yüzde 26,1’e ulaşmış durumdadır.

CHP milletvekilinin hazırladığı Meclis Araştırma Önergesi’nde rakamlar daha da çarpıcı hale gelmektedir. Buna göre, OECD ülkelerinde genç işsizlik oranı ortalaması yüzde 10,9’lardadır; Türkiye’de yüzde 26,1. AB’nin resmi istatistik kurumu Eurostat’ın Nisan 2019’da yayınladığı “çalışmayan, eğitim ve öğrenim görmeyen 20-34 yaş arası gençler” araştırmasında, AB ülkelerinin ortalaması yüzde 16,5 iken, Türkiye’de yüzde 33,2’dir.

Ülkemizde milyonlarca genç, herhangi bir işte çalışmadan, herhangi bir okula devam etmeden sokaklara “atılmış” durumdadır. Üstelik bunların önemli bir kısmı eğitimli-kalifiye genç işsizlerdir. İçlerinde üniversite mezunları azımsanmayacak düzeydedir. Kamuda istihdam olanakları, bir avuç AKP yandaşı ile sınırlandırılmıştır. Özel sektördeki çalışma koşullarının çok ağır olması bir yana; son bir yılda sanayideki daralma, fabrika ve işyerlerinin kapanması gibi unsurlar, özel sektördeki istihdam olanaklarını da sınırlamaktadır. Yüzbinlerce genç, üniversiteyi bitirdikten sonra mahalle kahvehanelerine ya da işgüvencesiz-kayıtdışı çalışmaya mahkumdur. Azımsanmayacak sayıda üniversite mezunu genç, inşaatlarda çalışırken iş cinayetleri ile hayattan koparılmıştır.

İşsizler intihar ediyor

Son olarak Antep-Şahinbey Belediyesi’nin önünde gördük bir işçinin kendisini ateşe verdiğini. Eyüp Dal, belediyeden iş sözü alıyor, ancak seçim sonrasında bu sözün yerine getirilmeyeceğini öğreniyor. 16 Mayıs günü belediyenin önünde kendisini yakarak intihar ediyor.

İnsanın kendisini yakarak ölümü seçmesi, ölümlerin en korkunç olmalı. Ancak işsizlik öylesine büyük bir ruhsal acı veriyor ki, fiziksel acılar içinde ölmek korkutuyor insanları. Başka bir çıkar yol göremeyince, hayatlarına son veriyorlar. Eve ekmek götüremeyince, çocuğunun okulundan istenen pantolonu alamayınca, işe girme konusunda umudu kalmayınca, bir de iş ararken başvurdukları patronların alaylarıyla

İnsanın kendisini yakarak ölümü seçmesi, ölümlerin en korkunç olmalı. Ancak işsizlik öylesine büyük bir ruhsal acı veriyor ki, fiziksel acılar içinde ölmek korkutuyor insanları. Başka bir çıkar yol göremeyince, hayatlarına son veriyorlar. Eve ekmek götüremeyince, çocuğunun okulundan istenen pantolonu alamayınca, işe girme konusunda umudu kalmayınca, bir de iş ararken başvurdukları patronların alaylarıyla karşılaşınca, işsizlik bir karabasan gibi üzerine çökünce... işsizler çaresizce intihar ediyorlar.

karşılaşınca, işsizlik bir karabasan gibi üzerine çökünce... işsizler çaresizce intihar ediyorlar.

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi (İSİG), 2013 yılında en az 15 işçinin, 2014 yılında en az 25 işçinin intihar ederek yaşamını yitirdiğini tespit etmiş. 2015 yılında bu rakam 59'a çıkıyor, 2016 yılında en az 90, 2017 yılında ise en az 89 işçi, işyeri içinde ya da dışında intihar ederek yaşamını yitirmiş. Geçim sıkıntısı nedeniyle 2017'de intihar eden kişi sayısı ise 233. İSİG rakamları verirken "en az" kaydını düşüyor; çünkü bu rakamları basında yer alan olayları derleyerek elde ediyor; basına yansımayanlar ise kayıtlara giremiyor.

İşsizlik, ekonomik krizin en vahşi yüzüdür. Doğrudan insan sözkonusudur burada. Yemek yemesi, kira ödemesi, çocuklarının bakımını sağlaması, asgari yaşam malzemelerine ulaşması gereken insan. Kitap okumak, seyahat etmek, tiyatro-sinema gibi kültürel etkinliklere katılmak bile ortalama bir işçi için lüks haline gelirken, işsizlik insanı insanlıktan çıkartıyor.

Tüketici güven endeksi düşüyor İşsizlerin böylesine büyük oranlarda ölümü seçmelerinin nedeni, iş bulmaya-işlerin düzeleceğine olan inançlarını tamamen kaybetmeleridir. Ekonomik kriz döneminde sadece işçiler değil, halkın genelinde ekonomiye duyulan güven azalıyor. 21 Mayıs günü açıklanan rakamlara göre, tüketici güven endeksi, son 16 yılın en düşük seviyesine geriledi.

Tüketici güven endeksi, "halkın maddi durumu, genel ekonomik durum, işsiz sayısı ve tasarruf edebilme beklentilerini" özetleyen bir tablodur. Ekonominin iyiye gittiği canlanma ve refah dönemlerinde,

Ekonomik krizler kapitalizmin doğasında vardır, kapitalist sistemin işleyişinin doğal sonucudur. Yani AKP yönetimi olmasaydı da, sistemin doğası gereği ekonomik krizler yaşanacaktı; ancak AKP yönetimi, sorunu büyüten, krizi daha da içinden çıkılmaz hale getiren bir yön çizdi. Bütün bunlar krizin şiddetini artırdı; bugün dünya genelinde ekonomik krizin etkileri görülürken, Türkiye en ağır biçimde yaşayan ülkelerin başında yer aldı. Kamu kaynaklarını kendi özel kasası gibi pervasızca harcayan AKP yönetiminin, bu krize bir çare bulması ihtimali yoktur.

Krizin tek çaresi direnmektir.

tüketici güveni yükseliştir; kriz ve durgunluk dönemlerinde ise, tüketici güveni iniştir. TÜİK ve TCMB (Türkiye Cumhuriyet Merkez Bankası) tarafından hazırlanan endekse göre, tüketici güveni 2018 yılı bahar aylarında biraz inmeye başlamış, Temmuz ayından itibaren ise adeta çakılmıştır.

Tablo, ülkede yaşanan ekonomik krizin özeti gibidir. 2018 yılı bahar aylarında gıda fiyatlarındaki sert artışlarla başlayan güven düşüşü, Ağustos ayındaki ani dolar yükselişi ile ters orantılı olarak ani biçimde düşmeye başlamıştır.

İlginç olan, bu düşüş eğilimini durduran, hatta aniden yükselten tek tarihin Nisan 2019 olmasıdır. Bu 31 Mart belediye seçimlerinin etkisidir. CHP'nin çok önemli belediyeleri alması, AKP döneminin artık sonunun geldiğinin ortaya çıkması, kitlelerde ekonomik krizin düzeleceğine dair de bir umut ve beklenti yaratmış görünmektedir. Ve hemen arkasından, Mayıs ayında mazbatanın iptal edilmesiyle, bu defa çok daha hızlı bir iniş görünmektedir.

Tüketici güven endeksi, ekonomik bir veri olmaktan çok, kitlelerin beklentisini yansıtan bir veridir. Ekonomi kötü durumda olsa bile kitlelerin geleceğe ilişkin umutlu olmaları, başka bir etki yaratmaktadır, umutsuz-karamsar olmaları başka bir etki. Mesela işsizlik rakamları yüksek iken, kitlelerde iş bulacağı umudu varsa farklı bir tablo ortaya çıkar, iş bulmaktan tamamen umudunu kesmişse farklı bir davranış biçimi oluşur.

Ve tüketici güven endeksinin alt başlıkları olan "hanenin maddi durum beklentisi", "genel ekonomik durum beklentisi", "işsiz sayısı beklentisi", "tasarruf etme ihtimali" gibi konularda da, kitlelerin beklentilerinin hızla inmekte olduğu, raporda açıkça belirtilmektedir.

Durum öylesine vahimdir ki, ekonomistler, 2008-2009 krizi döneminde bile, tüketici güven endeksinin bu kadar düşmediğini ifade ediyorlar.

Türkiye'nin risk primi arttı

Sadece ülke içindeki "tüketici" değil, dünya ekonomisi de Türkiye'ye güvenmiyor. **Ülke ekonomilerinin "risk primi"ni ölçen CDS sisteminde göre, Türkiye'nin risk primi**

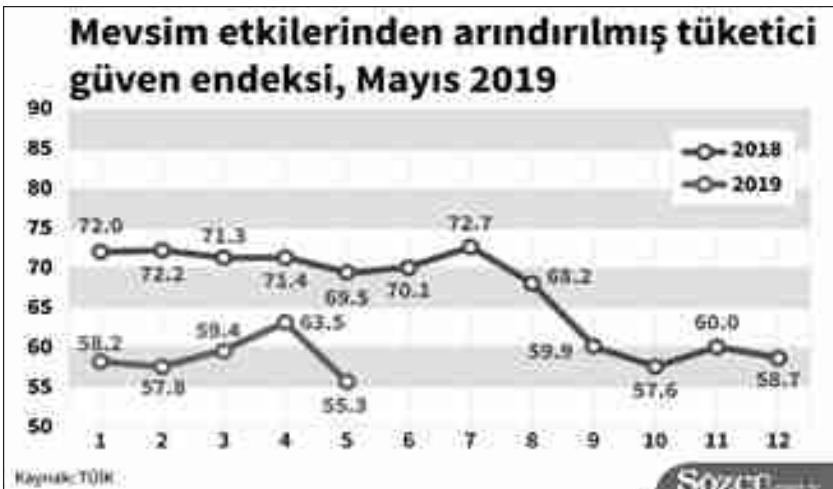
aşırı yükselmiş ve 500'e dayanmış durumda.

Risk primi'nin 500 olması "kırmızı alarm" anlamına geliyor. Dünyada bu kategoride olan ülkeler, Venezüella, Ukrayna gibi savaş riski içinde olan, bir de Arjantin gibi ekonomisini çok uzun zamandır toparlayamayan ülkeler. Bloomberg tarafından takip edilen 21 "gelişen piyasa" içinde Arjantin 1100 baz puanla en üstte (en riskli) ülke. Türkiye ikinci sırada, üçüncü sırada ise 192 baz puan ile Güney Afrika Cumhuriyeti geliyor. Brezilya, Meksika, Kolombiya, Endonezya gibi ülkelerde de baz puanları 100 ile 180 arasında yer alıyor.

Risk priminin bu kadar yüksek olması, Türkiye'de yatırım yapılmasını da, dışarıdan borç bulmasını da olanaksız hale getiriyor. Borç bulunsa, bu defa devasa faizler sözkonusu; tam bir tefeci faizi gündeme geliyor. Bu faizle, ekonominin sürdürülebilmesi de mümkün olmuyor.

Ancak borç bulmadan da ekonomiyi sürdürmeleri mümkün değil. **Bugüne kadar ülke ekonomisini borçla ve günlük politikalarla yürütmeyi başardılar. Dünyadaki genel refah ortamının yarattığı sıcak para akışı, ekonomide bir sahte bahar havası yaratırken, AKP'nin ekonomide başarısı olarak tanımlandı.** AKP kamuya ait hem çok karlı hem de son derece stratejik işletmeleri-fabrikaları özelleştirerek de ülkeye para girişi sağladı ve geçici rahatlatma noktaları oluşturdu. Keza Suriye savaşını kendisi için bir fırsata çevirdi. Savaşta cihatçı çetelere verdiği desteğin karşılığı olarak, ekonomide en fazla sıkıştığı dönemlerde Körfez'den gelen kayıtdışı paralar, ekonominin iyi gittiği, sıkıntıların aşıldığı yanılsamasını yarattı.

Bugün ise AKP'nin attığı her adım, işlerin biraz daha kötüye gitmesini getiriyor. Sadece ekonomik kararlar değil, siyasi kararlar da ekonominin dengelerini etkiliyor. İstanbul seçimlerinin iptal edilmesi; ABD'den F-35, Rusya'dan S-400 alım pazarlığı; Türkiye'de FETÖ tutuklusu olan ABD vatandaşı NASA çalışanının Trump'ın uyarısı sonrasında cezaevinden ev hapsine alınması gibi bir çok unsur, dövizin seyrini değiştiriyor. Genellikle de TL'nin değerini düşürüp dolar ve euroyu yükseltiyor.

Özellikle S-400 ile F-35 alımları konusunda ortaya konan dengesiz dış politika, son dönemde ekonomi üzerinde doğrudan etkide bulunuyor. Rusya'nın S-400 satışı konusunda kararlı davranması, ABD'nin ise, bu satış gerçekleşirse Türkiye'ye uygulayacağı yaptırımlar, Türkiye'deki belirsizlik ortamını daha da derinleştiriyor.

Yanısıra Hazine ve Maliye Bakanı olan **damat, ne zaman konuşsa, bir program açıklasa, işadamlarına hitap etse, döviz yine yükseliyor.**

Sonrasında Merkez Bankası müdahale edip döviz satarak kuru dengelemeye çalışıyor. **Bugün MB net rezervlerinin eksiye düştüğü konuşuluyor.**

Bütçe açığı Nisan ayında 18.3 milyar dolara çıktı. Geçen yılın aynı ayına göre 6 kat artmış durumda. Dış borç 500 milyar dolara ulaştı ve Ekim ayının sonuna kadar 80 milyar dolar dış borç ödemesi yapılacak.

Bunun dışında da AKP'ye para lazım. En başta 23 Haziran seçimlerinde kazanmayı garanti altına almak için paraya ihtiyaçları var. Sonra yurtdışı hesaplara ve yandaşlara akıtılacak, lüks yaşamlarını sürdürmeleri için kullanılacak para da gerekiyor.

Bu koşullarda AKP yönetimi kendisine yeni gelir kaynakları yaratma çabasında. 2016'da, Türkiye Varlık Fonu adı altında bir kurum oluşturulmuş ve Ziraat Bankası'ndan TPAO'ya, PTT'den Botaş'a kadar Türkiye'nin en önemli ve en karlı kamu kurumları ve iştirakleri buraya devredilmişti. Sayıştay denetiminden yoksun olan bu fonun elindeki kurumlar, ilk akla gelenlerden birisi. Fonun elinde bulunan Milli Piyango ve at yarışlarının belli süreliğine özelleştirilmesi planlanıyor mesela.

Daha önemlisi **Hazine'nin 'ihtiyat akçesi' denilen paranın peşine düşmüş durumda. Bu para, normal bir ekonomide asla dokunulmayan, adeta yaşlıların "kefen parası" gibi el sürülmeyen bir para aslında.** Ancak AKP hükümeti buna da göz dikti.

Stagflasyon kısılcacında

Ekonomiyle ilgili bütün rakamlar, krizin gidecek büyüdüğünü, derinleştiğini, ekonominin tüm cephelerini kuşattığını gösteriyor. Üstelik **bu rakamlar, sadece bir resesyonun değil, stagflasyonun (hem enflasyon hem de düşük büyümenin birarada olması) varlığını gösteriyor.** 2018 büyüme oranı yüzde 2.6 iken, Şubat ayı itibarıyla tüketici enflasyonu resmi rakamlara göre yüzde 20 olarak açıklandı. Gerçek enflasyonun, özellikle de gıda enflasyonunun çok daha yüksek olduğu biliniyor, sokakta görülüyor. Seçim nedeniyle ertelenen zamlar da kapıda; seçimden hemen sonra birçok üründe fiyatlar daha da fırlayacak.

Bugüne kadar zaten **ülke ekonomisi sıcak parayla, borçla çevrilmiş, üretimden-yatırımdan uzaklaşmıştı. Şimdi kriz koşullarında, varolan üretim de iyice sınırlandırıldı; bir**

tarafra şirket iflasları, diğer tarafa işsizlik katmerlendi. Böylece hem şirketlerin, hem de halkın borç-kredi ödemeleri kesintiye uğradı. Nisan ayı itibarıyla tahsili gecikmiş alacaklar 103.9 milyar, karşılıksız çıkan çek tutarı 29.4 milyar lira ve bu rakamlar sürekli yükseliyor. Öyle ki bazı bankalar, vadesi geçmiş alacaklarını "satışa çıkardı". Yani alacaklarının önemli bir kısmından vazgeçerek tefeciye devretti, artık borçlu kişiler ve şirketler tefeci baskısı ve faizleriyle karşı karşıya kalacaklar.

Kapitalizm krizi çözemez

Ekonomik krizler kapitalizmin doğasında vardır, kapitalist sistemin işleyişinin doğal sonucudur. Yani **AKP yönetimi olmasaydı da, sistemin doğası gereği ekonomik krizler yaşanacaktı; ancak AKP yönetimi, sorunu büyüten, krizi daha da içinden çıkılmaz hale getiren bir yön çizdi.** Çiftçiye yıkıma uğratarak ülkeyi tarımda dışa bağımlı hale getirdi; sanayi üretimi hammadde ithalata bağımlı oldu; kitlelerin daha ucuza daha sağlıklı ürünlere ulaşabildiği kamuya ait gıda fabrika ve kooperatifleri özelleştirildi ya da güçsüzleştirildi; devletin gelirleri betona gömüldü; yandaşları zengin etmek öncelikli hedef oldu; ekonomi borçla yönetildi, borç alarak borç ödendi...

Bütün bunlar krizin şiddetini artırdı; bugün dünya genelinde ekonomik krizin etkileri görülürken, Türkiye en ağır biçimde yaşayan ülkelerin başında yer aldı.

Şimdi krize "çözüm" bulmak için çeşitli manevralar gerçekleştiriyorlar, yeni programlar açıklıyorlar, bir şeyleri daha satarak para bulmaya uğraşıyorlar, İMF kapısına dayanmayı planlıyorlar. Açıkladıkları programlar işe yaramıyor, satılacak kurumların sonuna gelindi, İMF ise daha büyük bir kölelik, daha şiddetli bir yoksullaşma anlamını taşıyor.

Merkezi planlamadan yoksun bir üretim anarşisi; yani bazı ürünlerde aşırı üretim gerçekleştirilip stoklar eritilemezken, kitlelerin temel ihtiyaç maddelerine erişemez hale gelmesi; ekonomik krizleri doğuran unsurdur. Ve bu kapitalizmin doğasıdır.

Hele ki kamu kaynaklarını kendi özel kasası gibi pervasızca harcayan AKP yönetiminin, bu krize bir çare bulması ihtimali yoktur.

Krizin tek çaresi direnmektir. İşçi ve emekçilerin, "bu krizi biz çıkarmadık, faturasını da ödemeyeceğiz" diyerek sokaklara çıkması, açlığa-işsizliğe-hak gasplarına karşı mücadele etmesi, krize karşı tek çözüm yoludur.

Aksi taktirde burjuvazi ve onun hizmetindeki düzen partileri, bu kriz döneminde işçi ve emekçileri daha ağır bir baskıya, yoksulluğa ve çürüme-ye terkedeceklerdir. Unutmamak gerekir: Yaşam hakkımız, mücadele gücümüz kadardır!

Yediveren Yayınları İŞÇİ SINIFI BROŞÜRLERİ

Biz işçi sınıfıyız!
Geçimimizi işgücümüzü satarak sağlarız. Toplumun bütün maddi varlıklarını biz üretiriz. Bu sömürü düzenini yerle bir edecek tek güç biziz!

Kapitalist sistem, işgücünü meta haline getirir. İşçiler, her tür üretim ve geçim aracından yoksun bırakılmıştır. Üretmek ve geçinmek için, kapitalistin yanında çalışmaktan başka çaresi kalmamıştır.

İşçi sınıfının kurtuluşu, kendi eseri olacaktır! Kendisiyle birlikte tüm sömürülen, ezilen kesimleri, yani insanlığı kurtaracaktır. Bunun da tek yolu, kendi davası için örgütlenmek ve mücadele etmektir!

İşçi sınıfının en etkili mücadele araçlarından biridir grev. İşçiler bu hakkı elde edebilmek için yüzyıllar boyu mücadele etmiştir. Bugün de işçiler, grev hakkını yine grev yaparak elde etmekle karşı karşıyadır.

“Kutup Yıldızı”
M. FATİH ÖKTÜLMÜŞ
17 Haziran 1984...

O, daha yaşarken Türkiye devrimci hareketine mal olmuş ender kişilerden biridir. İşkencede, zindanda, mahkemede direnişin sembolüdür. 12 Eylül yıllarında faşist yaptırımlara boyun eğmemenin, ölüm oruçlarında bayraklaşmanın adıdır. Ölüme giderken bile “Biz Kazanacağız” diyen, gelecek günlere inancı hiç yitirmeyen ve etrafına ışık saçandır. Onun içindir ki, “Kutup Yıldızı” olmuştur adı. İlkeli ve sağlam duruşuyla herkese güven veren, her daim yol gösterendir.

İhtilalci komünist hareketin simgesidir aynı zamanda. Kurucusu, savaşçısı, önderidir. Yoldaşları O’nun için “hepimizin toplamı” demiştir. Fatih gibi bir öndere sahip olmanın gururunu yaşamışlardır.

*“Fatih’in öğrencileri” onun izinden yürümeye devam ediyor...
O bir “Kutup Yıldızı” olarak hep parlayacak, umut aşılayacak, yol gösterecek...*